

Bảo Vệ Công Chúa

Contents

Bảo Vệ Công Chúa	2
1. (hoàn)	2
2. Phần 1: Sự Tàn Nhẫn Của Cuộc Sống- Cứu Cả Thế Giới Chap1: Ngõ Hẻm	3
3. Chap 2: Máu Vị Ngọt	5
4. Chap 3 Chọc Nhầm Người	7
5. Chap 4 Hình Phạt 1	8
6. Chap 5 Hình Phạt 2	9
7. Chap 6 Bánh Gạo! Bỏ Đi Là Việc Làm Cậu Trả Ôn Với Tôi Hả?	10
8. Chap7 Vợ Tôi Là “light Princess”	11
9. Chap 8 Tìm Công Chúa	12
10. Chap 9 Học Sinh Bất Đắc Dĩ	13
11. Chap 10 Hiến Tế Hạo Nhiên	14
12. Chap 11 Đêm Đáng Sợ 1	15
13. Chap 12 Đêm Đáng Sợ 2	16
14. Chap 13 Đêm Đáng Sợ 3	17
15. Chap 14 Nghi Lễ Hiến Tế 1	18
16. Chap 15 Nghi Lễ Hiến Tế 2	19
17. Chap 16 Đêm Động Phòng	19
18. Chap 17 Cái Giá Phải Đi Qua	20
19. Chap 18 Đừng Chọc Cô Ấy	22
20. Chap 19 Truyền Nhân Thần Ánh Sáng 1	23
21. Chap 20 Truyền Nhân Ánh Sáng 2	24
22. Chap 21 Chồng Dạy Vợ	25
23. Chap 22 Lên Núi Bái Sư	27
24. Phần 2: Xuống Núi- Đi Tìm Chân Lí-tình Yêu Chap 23 Cuộc Chạy Trốn...	28
25. Chap 24 Thời Thế Loạn Lạc.	29
26. Chap 25 Trời Ôi! Anh Còn Là Đại Ca Không?	30
27. Chap 26 Còn Nhớ Mình Không?	31
28. Chap 27 Ghen Kiểu Của Bảo	32
29. Chap 28 Chọc Giận Quý	33
30. Chap 29 Con Người Thay Đổi	34
31. Chap 30 Bị Bắt Về Địa Phủ	34
32. Chap 31 Mái Tóc Đỏ	35
33. Chap 31 Lời Thầy Ấn Độ Phán	36
34. Chap 32 Ai Dám Đụng Vào Hạo Nhiên	36
35. Chap 33 Hai Chàng Vệ Sĩ	37
36. Chap 34 Giải Cứu Công Chúa	38
37. Chap 35 Tiền Giấy	39
38. Chap 36 Đây Là Bản Chất Của Tào Tháo	40
39. Chap 38 Không Bằng Một Bông Hoa	40
40. Chap 39 Ở Nơi An Toàn Cũng Vẫn Bị Bắt	41

41. Chap 39 Mặc Kệ Tôi	42
42. Chap 40 Anh Không Nhận Ra Em, Nhưng Em Thì Có	43
43. Chap 41 Tin Dữ Dồn Về Tai Vệ Sĩ	44
44. Chap 42 Thiều Hoa Yên Tử Đã Có Mặt Ở Trái Đất	45
45. Chap 43 Song Kiếm Hợp Bích	46
46. Chap 44 Con Quỷ Nổi Giận	47
47. Chap 45 Anh Đã Nhận Ra	48
48. Chap 46 Tình Anh Em Này Sinh Ích Kỉ	49
49. Chap 47 Kí Ức Đã Trở Lại	49
50. Chap 48 Nghi Lễ Hiến Tế Lần Hai	50
51. Chap 49 Quỷ Sa Tăng Không Tồn Tại Trên Đời	51
52. Chap 50 Tổ Thích Cậu	52

Bảo Vệ Công Chúa

Giới thiệu

Hạo Nhiên là một cô gái nhút nhát, có phần e dè với các mối quan hệ trong cuộc sống đều do gia đình.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-ve-cong-chua>

1. (hoàn)

Tên tác phẩm: Bảo vệ công chúa

Tác giả : Bonnie (maidt199696)

Thể loại: Tình cảm, hành động, hài,...

Tình trạng truyện: Hoàn truyện

Độ tuổi: 16+

Nguồn: Kenhtruyen.com

Nhân vật:

- Dương Hạo Nhiên

- là một cô nhóc 17 tuổi.

- Ngoại hình có một đôi mắt xanh ngọc thường phải đeo kính áp tròng để che đi, mái tóc vàng nhẹ xoắn tự nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn không quá nổi bật.

- tính tình khá hiền nhưng không hẳn là một con rối, khá lạnh lùng vì nhiều nguyên nhân,...

- Thích ăn cái gì liên quan đến “ vị cay”.
- Xuất thân khá bí hiểm phải từ từ mới hiểu được.
- Dương Hạo Thiên
- Là chàng trai 20 tuổi.
- Anh trai của Hạo Nhiên.
- Ngoại hình khuôn mặt đẹp trai trời cho, khá cứng chạc.
- Tính tình không phải là thiên thần, quyết đoán mạnh mẽ,...nhưng chỉ có một nhược điểm.
- Xuất thân là con trai của vợ chồng họ Dương Hạo Minh và Lưu Viên Viên, nhưng tuy Dương Hạo Minh là con trai thứ hai của trưởng họ là ông Dương Hạo Khánh, anh cả là Dương Hạo Vũ không có con trai, nên thành ra Hạo Thiên có thể gọi là cháu đích tôn, kế thừa ngôi trưởng dòng tộc họ Dương Hạo.
- Lưu Bảo Bảo (Black)
- Là chàng trai 18 tuổi.
- Xuất thân từ nhỏ sống với ông nội là Lưu Thiệu Hoa.
- Ngoại hình mạnh mẽ, không đẹp trai như hoàng tử hay hot boy, cậu ta có thể đẹp theo một góc cạnh nào đó, tai bấm ba lỗ xỏ 3 khuyên, tóc hay buộc một chúm nhỏ xoè như đuôi cá :P.
- Từ nhỏ học võ và các thuật tà đạo của phái “ Nhiệm Màu” do ông nội đứng đầu. Biệt danh trong hội là Black.
- Trần Hoàng Tiến
- là cậu học sinh 17 tuổi.
- học cùng trường với Hạo Nhiên.
- Con trai thứ hai của ông chủ thế giới ngầm.
- Ngoại hình tóc nhuộm đỏ, tai đeo khuyên mỗi ngày một kiểu, vẻ mặt điển hình nổi loạn của cậu nhóc đang tuổi đi học.
- Tính cách ác ôn bạo lực với những kẻ đụng vào mình, nhưng rất tình cảm khi quý ai đó.
- Các nhân vật phụ thì đọc truyện hiểu sau.

Chú thích:

Chỉ là câu chuyện hư cấu, tưởng tượng ra nên mong là bạn đọc không hỏi mình về những điều vô lí trong truyện. Đây là một tác phẩm truyện do mình tưởng tượng nên sẽ có bay bổng, không có thực thân!

2. Phần 1: Sự Tàn Nhẫn Của Cuộc Sống- Cứu Cả Thế Giới Chap1: Ngõ Hẻm

Chap1: Ngõ hẻm

Trên con đường buổi sáng còn mờ ảo bởi sương sớm, tiếng gió thổi nhẹ nhàng, lướt qua những tán lá cây, đám lá khô rụng, mơn qua da và thì thầm những tiếng “ ù ù” qua tai cô nhóc.

Xe đạp màu hồng đi qua những lá rụng khô dưới đất tạo ra những tiếng “ xào xào”.

Hạo Nhiên vẫn như mọi ngày đi học hướng đến trường cấp 3 Thanh Thạch .

Vốn dĩ chẳng có gì khiến cô bận tâm nếu như không đi qua cái ngõ hẻm định mệnh ấy, phát ra tiếng đánh nhau om tó.

- Mẹ! Tưởng mình là thằng nhà giàu thích cua con nào thì cua à.! Nhìn kĩ mặt tao và ghi nhớ rằng Tiên Di là của ông đây nghe chưa.

Tên đó bối xong thì nhổ luôn một bãi nước bọt vào áo tên đối diện sau đó cười sảng khoái cùng mấy tên khác.

Cái cậu tóc đỏ chỉ cười nửa miệng, rồi cởi luôn chiếc áo bị bẩn nhũn ra, quật luôn vào mặt tên đó.

- Mày!! Tụi mày xông lên đánh nó.

Tên hồng hách còn chưa nói hết câu thì tên tóc đỏ đã rút dao ra chém một phát vào tay hấn, máu phun xối xả, tên bị chém ôm tay ngã xuống đất.

- A!

Hạo Nhiên sợ quá mà la lên một tiếng khiến cho tên tóc đỏ để ý. Cô vội đạp xe đi thật nhanh để khỏi bị rắc rối. Tiến quay mặt lại nhìn tên hồng hách nhằm người kia:

- Con nhỏ đó tao đá nó rồi! Không nghĩ là vì loại đồ thừa bần thủ đó mà mày dám đến trước mặt tao! Nhớ mặt tao rồi hăng ra về nhé!

Trần Tiến vỗ má tên đó một cái. Bọn đàn em kia định xông vào sau phút kinh hãi tên quỷ thần vừa rồi thì bị một toán khác đi tới vác đao binh mặt hổ báo một đàn.

- Đại ca !

Một tên chạy đến kính cẩn gọi Tiến, anh giơ tay ý bảo không sao. Rồi bỏ đi không quên chỉ vào tên hồng hách một cái kí hiệu rõ ràng "coi chừng".

Cuối cùng cũng đến ngôi trường mà theo cô nó bây giờ là nơi "an toàn" cho dù mọi ngày việc đến đây đi học khá là nhàm.

Bước chân của Hạo Nhiên có phần nhanh hơn khi đi đến lớp, "an toàn" cứ quay mòng mòng trong bộ não của cô.

An vị dây bàn cuối lớp, lúc này cô mới thấy nhẹ nhõm, vì mấy cái kiểu đánh nhau toé máu chỉ mới xem qua tí vì ai ngờ...

Nghĩ đến là rừng mình, Hạo Nhiên lắc lắc đầu cho mấy cái chuyện không hay bay hết ra.

Cô chủ nhiệm vào lớp dẫn theo một cậu học sinh....

Hạo Nhiên sẽ không để tâm nếu như không phải tiếng xì xào của bọn con gái về cái tên mới chuyển vào.

“ Ôi! Chết con rồi má”

Cái tên tóc đỏ....vâng chính xác là cậu học sinh mới chính là Tiến.

Cô vội cúi xuống che mặt và không ngừng than thân trách ông trời "sao lại như thế ạ".

Tiến đi thẳng xuống dưới và ngồi ngay bàn bên cạnh tay trái cô, cậu ta quay qua nhìn thì hình như nhận ra con nhóc la lên lúc nãy..miệng cười gian xảo.

Vậy là buổi học hôm nay cô nằm im lìm chờ hết tiết để về nhà, chỉ sợ cô mà ngẩng mặt lên có mà...tận số cũng nên.

Hôm nay chắc hẳn "che mắt" hấn, Hạo Nhiên hạ cánh an toàn tại nhà.

Nhưng về nhà cũng như vậy thôi... cũng là một sự chán ghét.

Bố và mẹ của Hạo Nhiên chẳng một lời quan tâm cô, họ thấy cô thì liền lên tầng...như thể họ đang tránh xa một con bọ.

Hạo Nhiên đi về phòng mình, cô vút cặp lên giường rồi nằm thoải mái trên đệm. Ánh mắt cô nhìn lên khoảng trần nhà vô vị,...à thì cái kiểu có gia đình cũng như không", chốt lại là "quen rồi", mặc dù...

Anh trai cô vào phòng rồi véo má cô.

- Đau em!

Hạo Thiên thật quá đáng, lúc nào cũng véo lung tung cô, cô xoa xoa má tổ vể khó chịu.

- Anh thích nhìn bộ dạng này của em lắm ha ha.

- Anh là tên dã man!

Hạo Nhiên cuộn tròn trong chăn, mặc cho cái tên kia nói:

- Xuống ăn cơm thôi!

- Không!

- Không xuống anh kéo em đi giờ!

- Để xem!

Hạo Thiên giật chăn cô ra, hai anh em chí choé rồi quái thể nào, anh cô đang chống hai tay giam cô ở giữa. Tình cảnh này chẳng hay ho chút nào, cô không thích anh trai cứ làm ra mấy cái chuyện như vậy.

Hạo Thiên thơm trán cô:

- Anh hai! Anh đừng như vậy nữa ghê quá!

- Sao ghê?

- Chúng ta là anh em đó.

- Thì sao?

- Thì đừng như vậy chẳng hay chút nào.

- Nhưng anh thích.

- Em là em gái anh đó.(Hạo Nhiên hét lên).

Hạo Thiên hơi thất thần rồi thản nhiên nói:

-Xưa nay anh không coi em là em gái!

Hạo Nhiên thật sự sốc vì câu nói đó, không phải là em gái... đúng là anh hai quái dị.

3. Chap 2: Máu Vị Ngọt

Chap 2: Máu vị ngọt

Đúng là với anh, Hạo Thiên chưa từng xem cô là em gái, cho dù là lúc nhỏ khi ở cái tuổi cảm nhận và hiểu biết sự vật xung quanh, hay là lúc anh đã 20 tuổi... có thể coi là một thứ tình cảm kì dị giữa hai anh em cùng bố mẹ.

Đôi lúc Thiên cũng muốn bản thân nên tránh xa Nhiên nhưng như vậy làm cho chính anh thấy khó chịu... anh em thì sao, thật là một trò đùa của ông trời.

Nhiên xô anh trai ra và đi xuống nhà mặc cho anh hai quái dị đang chiếm giường mình, nằm suy nghĩ vẩn vơ.

Hôm nay lại bắt đầu hành trình gian nan mà vốn dĩ nó không gian nan, con đường đến trường lại đi qua cái ngõ hẻm đó.

“Hai za phù phù”

Lấy hết sự dũng cảm Hạo Nhiên phi xe thật nhanh, nhưng người tính không bằng trời tính.

Tên tóc đỏ đợi sẵn ở đó, Hạo Nhiên giả vờ bơ phồng đi qua, thì cảm nhận có một vật nặng túm eo mình nhảy lên yên xe. Chiếc xe xiên xiên vẹo vẹo không vững tí thì bỏ nhào nếu như không có chân chống dài dài ở phía sau.

- Sao sợ à!

- Đâu! Tôi..đang vội đi học.

Hạo Nhiên thẳng cả lưng lên không dám nhìn đằng sau.

Tiến đứng dậy dứt tay vào túi quần buông một câu mệnh lệnh:

- Đi theo tôi!

Nếu là kẻ khôn ngoan thì sẽ đi theo ngay nhưng Hạo Nhiên ngược lại, định đạp xe tiếp để thoát thân. Ai dè chiếc xe đạp hoàn toàn không có di chuyển ngược lại còn bị kéo về phía sau.

- Có đi không?

- Có!

Đúng là không thoát khỏi tay ác ma, cô trả lời như anh lính nhận lệnh chỉ huy.

Thế là cả hai đi vào ngõ hẻm, Hạo Nhiên lăm lét nhìn Tiến. Cũng mặt căng căng như mấy tên học sinh khác nhưng đầu tóc khuyên tai quá là muốn nói rằng “nhìn tôi này” thật sự dễ gây chú ý.

- Chỗ này hôm qua tôi gặp bạn cô nhớ chứ?

- Bạn... à à.(bạn mà chém cho chảy máu).

- Cái này là con dao.

Tiến rút ra vật sáng loáng nhỏ nhưng sắc giơ lên phía trước, bắt giắc Hạo Nhiên lùi lại.

- Chỉ là đồ chơi! Máu cũng là giả.

Nói xong cậu rút bật màu đỏ, bôi lên con dao và liếm. Cô sợ quá mà mắt mở to ra tay chân tê cứng hết.

- Thử không? Ngọt lắm.

- Thôi!

Hạo Nhiên xua xua tay, đúng là ác ma, con của quỷ sa tăng.

- Cho nên đừng có mà lén kể cho ai hiểu không? Coi đó là trò đùa với bạn của tôi ok.

- Vâng! Tất nhiên.

Rồi Tiến bỏ đi quên không nhắc nhở:

- Muộn học kìa!

Thế là sau màn dọa nạt hay giải thích không phân biệt nổi, cô đến trường trong tâm trạng “ôi! Chỉ là mơ ha ha... mơ... ực”.

Tiến cũng đến lớp, hần đi đến bàn của mình rồi quay qua nhìn Hạo Nhiên, ánh mắt tỏ ra “hãy nhớ lời tôi nói”.

Hôm nay lại đúng tiết kiểm tra toán, thật ra không gì đáng ngại nếu không phải do tên tóc đỏ kia móc móc tay ý rõ ràng “đưa mượn bài nào!”.

Thế là cô phải giả đồ đợi cô giáo quay lưng thì ném tờ nháp cho hần. Nhưng ném trúng vào mặt, Hạo Nhiên quay mặt đi chỉ sợ thấy hần lườm có mà đứt cổ. Tiến vuốt mặt rồi lại cười quỷ dị, không hiểu được con người đó đang nghĩ gì.

“Thình thịch”

Tiến trống báo hết tiết, cô nhắm mắt chờ đợi tên quỷ sa tăng hành hình....

4. Chap 3 Chọc Nhầm Người

Chap 3 Chọc nhâm người

Nói là hành hình cũng không phải, mà là “lao động khổ sai”. Chính xác là từ sau khi ném bài cho hấn lại ném trúng mặt đâm ra cô bị sai vặt đủ thứ như chép bài, mua đồ ăn ở căng tin... Nhưng để cho quỷ thần không chém tay toé máu như mấy tên trong ngõ hẻm... thì thế này cũng gọi là may rồi.

Tiến từ lúc chuyển trường tưởng sang trường mới sẽ nhàm chán lắm, ai dè lại có thú tiêu khiển mới.

Từ nhỏ Tiến cũng chẳng tiếp xúc với những con người gọi là tử tế. Trường học cũ của cậu, bạn bè toàn hồ báo, hổ cái mắt xanh môi đỏ móng tay đen... đủ kiểu, vì là trường tư nên chẳng có luật lệ gì cả, ngay cả chơi bởi xung quanh Tiến cũng toàn mùi nước hoa nhức mũi, và hư đốn đủ kiểu. Có lẽ sẽ là nói đùa chứ có lẽ Hạo Nhiên là gái ngoan...mà cậu gặp lần đầu.

Sau ba ngày có thể gọi là làm quen giữa những người bạn, hay đúng nghĩa là bị bắt nạt một cách không thể cưỡng lại. Tiến tự dưng muốn biết tên cô gái nghe lời kia.

- Này! Hầu em.

Cô đang bận nhìn trán lên để giải bài toán thành ra không để tâm lắm đến lời nói của tên hàng xóm cạnh bàn học của cô.

- Bạn bàn bên!

- Hả?

Tiếng nói đủ to để chọc thủng lỗ tai của kẻ đang miệt mài kia.

- Cậu tên gì?

- Hạo...Nhiên.

Tiến xoa xoa cằm rồi buông một câu búa bổ:

- Tôi gọi cậu là bánh gạo.

- Sao..lại là bánh gạo?(Nhiên thành bánh gạo à)

- Hạo với gạo cùng vần. Với lại...

Tiến móc móc tay ý là ghé sát mặt ra đây ta nói. Nhiên tự động dịch người tới gần bàn bên.

- Nhìn cậu mình thấy như đang có cái bánh gạo ngọt trước mặt ấy!

- Ừ...(tên biến thái).

Hạo Nhiên chẳng thèm đôi co khiến Tiến mất vui, hấn mong cô nhảy cẫng lên mà chí choé chứ..hiền quá!

- Không muốn biết tên tôi à?

- Ờ cậu tên gì?

- Trần Hoàng Tiến! Gọi tôi là Tiến ca ca.

Hạo Nhiên đánh giá từ trên xuống dưới con người kia rồi buông một lời sét đánh:

- Tôi thích gọi cậu là Xuân tóc đỏ.(Hạo Nhiên bịt miệng nhin cười)

Với kẻ chẳng đụng vào sách vở bao giờ nên Tiến chẳng hay cái biệt danh kì quái của Hạo Nhiên lại còn tâm đắc:

- Không! Tiến chứ.

- À thì Tiến tóc đỏ!

“ Đúng là vẻ ngoài đánh lừa kiến thức”.

Nhưng hình như hơi nghi ngờ, Tiến lôi điện thoại tra google , cuối cùng cũng hiểu “Xuân tóc đỏ” là gì. Cậu cười quỷ dị rồi nhìn Hạo Nhiên, những cách trừng phạt bắt đầu hình thành.

5. Chap 4 Hình Phạt 1

Chap 4 Hình phạt 1

Hết giờ tan học, Hạo Nhiên đi xuống tầng thì nhận được cuộc gọi:

- Anh!

- Nhiên! Anh đang đợi em ở cổng trường đó.

- Vâng!

Chả là hôm nay cô đau chân không đi xe đến trường, cũng may không bị tên hách dịch kia sai bảo. Thế nên Hạo Thiên đến đón cô.

Mặc dù khá là nhức nhưng Nhiên vẫn cố đi không để chân đau chạm xuống đất. Vừa ra cổng trường đã nhìn thấy anh trai, nhưng có kịp mà gọi anh cô đâu thì bị một ai đó kéo lên xe ô tô phóng đi mất. Thiên cũng chỉ đứng hình mà nhìn rồi nhanh chóng vào xe đuổi theo chiếc xe kia.

- Bánh gạo!

- Sao cậu lôi mình vào xe!

Cái tên quỷ thần làm chân đang đau của cô chạm xuống đất một cái rồ mạnh. Hạo Nhiên xoa xoa chân khiến Tiến chú ý.

- Hôm nay muốn rủ bạn cùng bàn đến một nơi!

Hiện tại cô chỉ là thú vui của Tiến nên cậu không quan tâm đến chân đang đau của cô mà đầu chỉ toàn lửa giận.

“ Bảo ta là Xuân tóc đỏ! Chết chắc rồi”.

- Để mình về nhà được không?

- Đi tí rồi về!

Cái nơi mà cậu ta đưa cô đến là nơi “bay” của giới trẻ. Chính xác là quán bar.

Ban ngày thì ắt hẳn quán không hoạt động rôm rả, nhưng Tiến vừa đến thì y như thượng đế xuất hiện. Cậu được chuẩn bị sẵn một phòng riêng trên lầu. Mặc cho Hạo Nhiên bảo cho cô về, Tiến cứ kéo cô lên đó, làm Hạo Nhiên nhảy lò cò vì cái chân đang đau của mình. Tiến ngồi vắt chân lên ghế, hút một điếu thuốc toả ra mùi rất khó chịu. Rồi có vài ba em xinh xinh, điệu đà, váy ngắn ôm hết thân hình thu hút, dịu dàng ve vãn Tiến. Tiến cũng đáp trả lại các nàng bằng cái nựng cầm, sờ chân...

“Đây là mơ đừng nhìn”.

Hạo Nhiên quay mặt đi, cái cảnh xoa vai sờ đùi đúng là...khinh khủng.

Rồi Tiến cười khẩy bảo mấy cô kia đi đi chỉ còn lại mình cậu và Hạo Nhiên.

- Cậu có biết rằng hậu quả của việc mình đã gây ra không?

- Tôi đã làm gì?

- Xuân tóc đỏ là biệt danh hay gớm nhỉ!

- A! Mình..đùa thôi tại cậu gọi mình là bánh gạo!
 - Quan trọng là cậu khiến tôi hiểu rằng mình là thằng... ngốc... ha ha.
- Tiến cười đến mức kinh hồn, cậu ghét ai làm cậu nhận ra mình là đồ đầu rỗng.
- Mình xin lỗi!
 - No no.
- Tiến gơ ngón cái lên ý bảo rằng “một câu xin lỗi không đủ”.
- Cậu đứng dậy đi đến chỗ Nhiên, kéo tay cô tiến lên vài bước, rồi xô cô nằm xuống ghế.
- Đã bao giờ ấy đụng vào con trai chưa!

6. Chap 5 Hình Phạt 2

Chap 5 Hình phạt 2

Ánh mắt tỏ ra lo lắng sợ hãi của cô khiến cậu ta thích thú. Tiến vuốt mấy sợi tóc lơ thơ của Nhiên sang hai bên tai. Sự đụng chạm này khiến cô có chút bối rối, anh hai ở nhà và giờ là quỷ thần.

- Đủ rồi! Mình sai rồi! Cậu sai vật cái gì cũng được.
- Không!

Rồi được nước lấn tới, Tiến sờ lên vai cô khiến Nhiên đỏ bừng mặt vì tức giận. Nhiên dùng hết sức xô Tiến ra thật mạnh:

- Cậu vừa phải thôi! Mình tuy không thích cái kiểu học sinh ngạo mạn và giang hồ như cậu nhưng mình biết ai sinh ra đều có một linh hồn tốt đẹp . Chỉ là một câu nói đùa vì mình nghĩ chúng ta là bạn cùng học chung lớp, mà cậu làm mấy cái trò dơ bẩn như vậy. Cho mình xin lỗi và mong cậu đừng lại gần mình nữa. Mình xin cậu.

Nhiên đứng dậy, đi từng bước khó nhọc bỏ đi mặc cho cái tên quỷ thần đang ngơ mặt ra.

- Chà chà! Dám quát mình!

Tiến lại cười nhưng cậu đang thấm dần vào suy nghĩ của mình những câu mà Nhiên mắng.

Thiên đến nơi thì không được vào khiến cho tâm tư không yên.

Cái bóng dáng quen thuộc đang đi xuống từ trên lầu, Thiên nhận ra cô:

- Nhiên!
 - Anh Thiên!
- Thiên xô bảo vệ rồi chạy tới, anh lo lắng hỏi cô:
- Sao em đến nơi này!
 - Không em đâu muốn.
 - Vậy ai đem em đến?
 - Kệ đi!Chúng ta đi thôi

Thiên bế cô lên, mang cô đi, đằng sau bọn họ có một tên quỷ thần đang nhìn, “đâu phải cô dễ dàng rời khỏi đây.. mà là cậu tự nhiên muốn tha thôi”.

Thiên xoa dầu bóp chân đang bị sưng vù lên của Nhiên. Rồi khẽ càu nhàu:

- Mới cấp ba mà tập tành đến bar là sao?
- Đâu! Em thế này mà đến những nơi như vậy à!
- Nhưng anh thấy! Vậy là ai lỗi em đến đó.
- Không! Anh hai đừng hỏi em nữa.

Hạo Nhiên phụng phịu khiến cho anh cô lại thấy buồn cười cho dù đang giận, anh véo cái mũi nhỏ của Nhiên rồi quát nhẹ:

- Từ nay đi học là anh đưa đi!
- Tại sao?
- Để em tránh xa cám dỗ của xã hội! Làm đen cô bé Nhiên trong sáng.
- Oẹ oẹ... cho em xin.

Đôi khi bị anh trai đối xử kì cục, nhưng dù sao nếu hỏi trong gia đình bạn thích ai nhất, thì chẳng có ai để tranh vị trí của anh Thiên trong lòng cô, bố và mẹ thì coi như...”là không cũng được”

7. Chap 6 Bánh Gạo! Bỏ đi Là Việc Làm Cậu Trả Ôn Với Tôi Hả?

Chap 6 Bánh gạo! Bỏ đi là việc làm cậu trả ơn với tôi hả?

Cái chân đau rồi cũng khỏi nhưng sự lạnh lùng với ai đó lại được nạp vào danh sách một người là Trần Hoàng Tiên.

Mấy ngày nay cũng chẳng thấy Tiên đi học, Nhiên cũng không bận tâm lắm.

Cô xuống căng tin một mình, “bạn bè” là khái niệm không có cũng như không cần đối với Nhiên. Cô không tự động làm quen, cô đã quen trong thế bị động vậy nên khi Tiên bắt chuyện trước, cô nghĩ rằng mình sẽ có một người bạn... nhưng có lẽ không phải, Nhiên tí quên Tiên không phải là một cậu trai bình thường.

Khi vừa lấy được một cốc coca, quay ra lại đụng trúng phải một người khiến người đó ướt hết thân áo.

Lại đúng chị hai của trường Trình Thuỷ Tiên.

Cô ả đồng đánh hét lên “OH MY GOD”. Thuỷ Tiên chau mày mắt tỏ ra sự giận dữ:

- Mày không có mắt à!
- Xin lỗi bạn!
- Xin lỗi là xong à! Mày làm dơ chiếc áo tao yêu thích đó.

Nói chưa hết lời, cô ả xô Nhiên một cái khiến Nhiên ngã ngồi trên sàn.

Nhiên ít nói, tuy không phải là quá hiền nhưng chỉ là từ nhỏ quen bị xa lánh như con bọ ở nhà, cô thường không đụng vào ai cả, bị mắng cũng im lặng.

Nhiên định đứng dậy bỏ đi mặc cho những tiếng xì xào xung quanh kẻ cười người cười. Một ai đó đã tiến tới nắm tay Nhiên kéo cô đến trước mặt Thuỷ Tiên.

Đứa con trai có mái tóc đỏ, tai đeo khuyên tròn đen nhánh, hất mặt lên nhìn cái đứa con gái hổ cái kia.

- Sao nào! Bạn đây xin lỗi rồi! Còn muốn gì!
- Hình như nhận ra người quen, ả thôi bộ mặt danh đá, rồi hậm hực:
- Thì thôi! Coi như không có gì! Bạn đừng bận tâm nhé!

Cô ả ra vẻ thân thiện rồi vội vàng bỏ đi. Học sinh xung quanh chẳng hiểu sao cái tên vừa rồi có uy lực với chị hai của trường như thế. Tất nhiên là tên tuổi của cậu chẳng ai biết bởi vì ở cái nơi bóng tối tồn tại trên thế giới.. nơi đó biết đến cậu là đủ, phải tạo ra một lí lịch bình thường khi đến trường đó là nhiệm vụ của cậu. Nên khi thấy Nhiên nhìn cảnh mình chém nhau, cậu phải làm ra cái màn giải thích lúc đó hồng che mắt. Thủy Tiên biết cậu nên đành câm nín mà bỏ đi. Tiến kéo Nhiên đi mặc cho những tiến xì xào sau lưng.

- Nè! Buông ra đi.
- Cậu mạnh mẽ quá tôi mà lúc nãy thụt vào lại là sao?
- Đâu! Tôi không muốn cãi nhau nhau thôi!
- Có mà sợ ấy!
- Tùy! Dù sao cảm ơn cậu! Mà sao cậu ở đây.
- Tôi ở trường lạ lắm à!

Nhiên nhớ là đầu buổi đầu thấy cậu ta đi học, trèo tường là cái chắc rồi.

- Đã muốn đi học sao cậu không đi sớm lên! Bỏ cái kiểu trèo tường đi.
- Tôi không có rãnh! Tôi đi bằng cổng chính.
- Chém mạnh!
- Thật!

Như chợt nhớ ra mình nói quá nhiều với kẻ bị liệt vào danh sách “bơ” của bản thân, Nhiên bỏ đi. Tiến gọi to đằng sau:

- Bánh gạo! Bỏ đi là việc làm cậu trả ơn với tôi hả?

8. Chap7 Vợ Tôi Là “light Princess”

Chap7 Vợ tôi là “Light Princess”.

Đúng là tuy Tiến đã làm cái trò dơ bẩn khi đó, nhưng cũng không nên trách cậu ta. Loại đại ca như cậu ấy mà chọc như vậy hẳn cũng giận lắm, đúng là làm bạn với vua như làm bạn với hổ. Nhiên không quay mặt lại nhìn Tiến rồi nói:

- Tớ không làm bạn với cậu được! Thế giới của cậu và tớ khác nhau! Cảm ơn là điều tớ có thể nói về việc vừa rồi! Còn...
- Nói nữa đi!
- Chúng ta đừng nói chuyện với nhau nữa! Tạm biệt.

Tiến không nói gì nhưng đổi lại cậu thấy trong lòng cứ có cảm giác buồn buồn. Vì cậu là tên đầu rỗng nên cứ ngồi ngẩn ngơ nghĩ mãi về cái câu “hai thế giới khác nhau”, trong khi Nhiên đã đi mất.

Tiến lẩm nhẩm:

- Cùng sống ở trái đất thì khác cái gì nhỉ?????

Phòng luyện võ

- Red! Đừng tưởng em là con gái anh nhẹ tay nhé!

Một anh chàng khá tự tin tay chân trong tư thế nhõn nhơ.

Cô gái có mái tóc tomboy, vóc dáng cao, khuôn mặt khá tinh nghịch. Nhìn xa nếu không ai biết tưởng đang có hai chàng trai chuẩn bị đánh đấm.

Red vuốt mũi rồi hất mặt lên:

- Black thôi! Để xem sư phụ luyện riêng cho có khác không nhé. Yaaa... ya... aaaa

Thế là cả hai lao vào, đá nhau cũng bằng chân phải, tay trái hất lên, tay phải kéo tay phải đối phương....”Thế này thì đến khi nào phân thắng bại”.

- Sao sư huynh cứ dùng chiêu khoá người mà sư phụ dạy thế!

- Em cũng dùng nó trước còn gì!

Thế là cả hai buông nhau ra lại tiếp tục màn hai. Black chưa kịp phi tới thì nghe thấy một bạn đồng môn gọi:

- Bảo huynh! Sư phụ gọi sư huynh vào gặp sư phụ.

Do mất tập trung nên Black bị Red đánh một cái vào bụng, nằm lăn ra sàn:

- A ha! Thằng rồi lêu lêu.

- Ặng...an..oá..ư.mụi! (Ặn gian quá sư muội).

Black vừa ôm bụng vừa than trời than đất... không ngờ lại lơ là để thua mất con em đồng môn. Red trêu chọc bằng hành động “lêu lêu”.

Phòng sư phụ

Lưu sư phụ đang nhìn ra hướng cửa sổ, ông ngắm bầu trời trong xanh rồi thở dài.

- Ông nội!

Bảo Bảo thất thiếu đi vào, Lưu sư phụ quay ra nhìn, rồi sắp nói một tin sét đánh:

- Bảo nhi! Ta nghĩ bấy giờ đến lúc con đi tìm cô bé đó rồi!

- Con không phải là con gái mà! Bảo Bảo không được ạ.Mà cô nào..híc.

- Hừm! Cô gái ta luôn nhắc đến từ khi con còn nhỏ ấy!

- Ặc! Làm gì có thật..con tưởng ông đùa.

Lưu sư phụ mặt nghiêm nghị đi đến chỗ Bảo Bảo:

- Đi tìm công chúa ánh sáng! Vợ tương lai của con đi.

- Hả???????(mắt Bảo Bảo mở to ra cứng cả họng).

9. Chap 8 Tìm Công Chúa

Chap 8 Tìm công chúa

Bảo Bảo huyết sáo vừa đi vừa cầm cái máy định vị nào đó, cái câu của ông nội hiện lên tua đi tua lại trong đầu cậu:

“ Cô gái của cháu rất đặc biệt”

- Có gì màxì.

“ Cái máy này có thể cảm nhận được một thứ vô hình tương tự như sức mạnh.”

- Vô hình..sức mạnh...đúng là cổ tích!

“ Ai phản xạ lại sẽ hiện lên tầng số của sóng trên máy.”

Bảo thử dò xem cậu có sức mạnh không thì cái máy.. im ze.

- Chắc chắn hỏng rồi!

Bảo Bảo đi khắp 2 ngày trong thành phố, cho đến khi hậu đi qua một trường học. Một vài cô em học sinh đi qua, bỗng gió thổi vù vù khiến váy hơi bay lên. Bảo đang trốn sau bức tường ngó ra suýt xoa “chà”.

“ Tít..tít”.

Chiếc máy kêu làm cậu giật mình, Bảo thật sự ngạc nhiên, cậu tưởng ông nội “ đùa chứ”. Tín hiệu khá rõ ràng, cậu đi theo hướng mà máy báo, hình như trong lớp học sinh tan học có người mà cậu phải tìm thì phải. Hạo Nhiên ra khỏi cổng trường thì vào xe anh Thiên, cái lí do bảo vệ cô đã miễn cưỡng chấp nhận. Bảo dò theo sóng hoà vào lớp học sinh, tín hiệu cũng tự động mất luôn.

- Ấc! Lại mất rồi! Ngày thứ hai rình mò ở cổng trường cấp 3 Thanh Thạch Từ sáng sớm cậu đã phải ngồi trước cổng trường canh chừng. Bảo ngáp dài, con muỗi bay qua thì bị cậu “bóp” một phát:

- Tội nhân rồi trước mặt tao nè!

“Tít tít”.

Tín hiệu máy lại có, nhưng hình như là mục tiêu đã vào trường:

- Ha ha! Lần này mong là tìm ra. Cậu chặn đường một cậu học sinh:

- Đây nhóc!

- Anh muốn gì!

- Nhờ chút!

Thế là sau khi thoả thuận xong xuôi cậu học sinh ngoan ngoãn đổi đồng phục của mình cho Bảo rồi phóng đi chơi điện tử. Bảo giả danh học sinh của trường lên vào ngay trước mặt bác bảo vệ. Bảo đi theo tín hiệu thì vào đúng hướng tầng của dãy lớp 11.

“ Hay nhỉ! Thật sự có thật sao”.

Và tất nhiên cứ đi theo tín hiệu cho đến khi trước mặt cậu là một cô học sinh. Mái tóc vàng xoăn nhẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn. Bảo nghiêng cả người xuống ngó xem khuôn mặt của cô gái.

“ Chà! Cũng không có gì nổi bật! Thân hình tương đối”

Nhưng thật sự cô gái trước mặt cậu là người rất bình thường.... có thật đây là “công chúa ánh sáng trong truyền thuyết”

10. Chap 9 Học Sinh Bất Đặc Dĩ

Chap 9 Học sinh bất đặc dĩ

Bảo đập vai cô nàng:

- Ê!

Hạo Nhiên giật mình quay lại, cái tên đằng sau cười cười, ấn tượng của cô về hắn là ” da trắng, mái tóc có phần dài quá chẳng, khuôn mặt nói chung là thuộc dạng thứ hai rưỡi của bậc đẹp trai...nếu so với tên đại ca ngồi cạnh bàn cô thì chắc cậu nay thua tí tẹo.

Nhưng Hạo Nhiên thay vì sẽ hỏi “bạn gọi tôi” thì cô lại lặng lẽ đi, mặt Bảo đơ hết ra. Cậu lại chạy tới xoay vai cô.

- Này tớ gọi cậu kia mà sao không trả lời!

Ra là cậu ta không trêu cô theo cái kiểu của mấy bọn con trai bây giờ, điển hình nhất là đang đi cầu thang thì bị tên nào đó vỗ vai, chỉ đợi người đó quay lại mặt tỉnh bơ,..đúng là bị trêu như vậy chuối cả nải. Cô tất nhiên cũng bị 2 lần và may là đầu óc tỉnh táo không có đem khuôn mặt ngơ ngác cho mấy tên loại đó.

- Ủ! Cậu muốn hỏi gì!

- Cậu chỉ cần đứng yên chút!

Bảo lại cầm máy định vị rà quanh người Hạo Nhiên, trong đầu cô nghĩ “hắn thật kì cục”.

Đúng lúc thấy Nam giám thị đi qua, thấy nổi tiếng khó tính nhất trường, vừa thấy cái màn trước mắt lại tưởng “ba cái thân mật của tình yêu học trò cấm kị”, thấy tiến lại.

- Anh kia! Học sinh lớp nào! Đang làm trò gì thế!

Bảo vội giấu máy đi, rồi cậu ngó xem phù hiệu áo của tên học sinh “ ặc chẳng có phù hiệu”, cậu gãi tai.

- Em! Em là học sinh mới đến.

- Hừm! Tóc tai kiểu gì thế này! Xuống ngay phòng giám thị !

Bảo đi theo thầy Nam còn ngoái đầu nói với cô:

- Hẹn gặp lại.. a a a!

Thầy Nam véo tai cậu, làm cậu nhóc la oai oái...cô rút cuộc chẳng hiểu gì, vừa đi vào lớp thì thấy cả lớp xúm lại cửa sổ nhao nhao.

- Ê hay quá hen!

- Ai mà lại giám chống đối thầy Nam ta ha ha... nhìn cậu ta cũng được đó.

Hạo Nhiên cũng xen vào ngó coi chuyện gì, “ặc tên đó”. Cảnh thầy Nam rượt đuổi cậu dưới sân trường, thầy cầm cây thước lừa theo.

- Em đứng lại cho tôi!

Bảo chạy nhanh ra cổng, bác bảo vệ đóng cửa lại, tưởng cậu không thoát được ai dè cậu học sinh “ đặc biệt đó” nhảy vọt qua tường. Cả dãy lớp trong trường “ồ ” lên một tiếng.

Thầy Nam trông có vẻ dút hơi... .mặt thầy tức giận. Học sinh trong trường về sau vẫn còn nhắc hoài tên học sinh kì lạ làm thầy giám thị “thất thủ”.

11. Chap 10 Hiến Tế Hạo Nhiên

Chap 10 Hiến tế Hạo Nhiên

Hôm nay không thấy mặt mũi của Tiến từ đầu tiết, cô thật sự cảm thấy hình như bản thân mình đã quá khép nép...làm bạn với cậu ta cũng cần phải đắn đo quá nhiều, danh sách ghét của cô vẫn chưa xoá cái tên đó. Tan học cô đạp xe về, mọi thứ cứ như vậy nếu như không phải hôm nay có cái gì đó nhảy lên yên xe ngồi tùm áo Hạo Nhiên.

- Hey!

Lại cái cậu học sinh kì lạ đó, Hạo Nhiên bắt đầu bực, cô bảo cậu xuống xe rồi gắt lên.

- Rốt cuộc cậu muốn gì

- Tên, địa chỉ nhà, tuổi, người thân!

- Cậu hỏi cái đó làm gì?

- Mình cần!

Đúng là tên quái dị, cô tức giận đập vào đầu gối hấn một cái rồi phóng xe đi, Bảo ôm chân nhảy lò cò. “đúng là đồ bạo lực”.

Hạo Nhiên vừa về đến nhà, cô khê mở cửa về phòng mình thì nghe thấy giọng nói:

- Tối nay đã phải làm lễ sao?

- Đúng! Đến lúc phải dâng Hạo Nhiên lên rồi! Em hãy bỏ thuốc mê cho nó uống.

- Nhưng em không nỡ!

- Nó phải chết! Đó là điều đã xác định sẵn từ khi đem nó về! Em tuyệt đối không có tình cảm với nó hiểu chưa.

Hạo Nhiên mở căng đôi mắt ra, tay chân run lên, cô không tin nổi tai mình nữa. Ba và mẹ đang muốn giết chính cô.

Hạo Nhiên giật mình khi thấy ba đẩy cửa phòng ra “Hạo Nhiên”.

Cô ngược nhìn đấng sinh thành ấy, cô hét lên “sao lại giết con”.

- Con con..

Ông ấy định túm tay cô thì cô hất tay người đó ra, theo bản năng cô chạy đi, chạy mãi, không biết mình đã chạy như thế nào. Chỉ Biết rằng con đường phía trước vừa nhoè vừa u tối.

Trường tộc nghe thấy sự việc cô bỏ đi, ông trừng trừng đôi mắt bá quyền ra lệnh truy lùng cô về, tối nay đã phải thực hiện nghi thức rồi...“hiến tế ” của dòng họ.

12. Chap 11 Đêm Đáng Sợ 1

Chap 11 Đêm đáng sợ 1

Cô thở một cách gấp gáp, nhịp tim đánh trống liên hồi, lúc chạy nhanh quá gió tạt vào mặt khiến má đỏ rát, nhưng một phần cũng vì cô cứ dùng tay lau nước mắt mà ra.. vừa xót xa, vừa đau khổ. Đúng là từ nhỏ bị ba mẹ ghê lạnh, quen rồi, nhưng hiện tại họ còn giết cô nữa, rốt cuộc cô là ai, cô có phải con họ không? Cô có phải là con kẻ thù của họ không? Giết cô.. họ thật sự cứa vào trái tim này một nhát dao sắc đến quặn tim.

Hạo Nhiên không biết phải dựa vào ai, anh trai hiện lên trong đầu cô, cô bấm số gọi cho Hạo Thiên.

- Alo Hạo Nhiên!

- Anh...hức..

- Em sao thế?

- Anh ơi...ba mẹ...

- Ba mẹ sao?

- Muốn giết em.

Hạo Thiên nghe đến đây thì khá thất thần anh vội vàng hỏi cô đang ở đâu, nhưng cô chỉ thấy xung quanh toàn hoa dại...nơi đây rất vắng vẻ. Anh bảo cô ngồi yên đó để anh tìm bằng định vị. Buổi tiệc vũ hội đang rất náo nhiệt, hội bạn định kéo anh ra nhảy thì anh từ chối rồi vội vàng ra xe. Anh trong lúc lái xe vô cùng lo lắng, tưởng Hạo Nhiên đang bị sóc hay gì đó mà ăn nói lung tung. Máy định vị cuối cùng cũng dò được.

Anh dừng xe rồi vội vàng đi tới, Hạo Nhiên mất thăng bằng húp dáng đi một mẩu chạy lại chỗ anh cô ôm Hạo Thiên rồi nói không rõ ràng.

- Họ muốn giết em!

- Em đừng nói lung tung! Về nhà với anh!

Cô xô anh ra rồi run sợ ‘‘em không về.. về họ giết em... họ sẽ giết em’’. Anh đi tới trấn an cô, anh hỏi tại sao cô lại nói vậy thì Hạo Nhiên bắt đầu nói về việc mình đã nghe trộm được.

Hạo Thiên không khỏi giật mình, đến chính anh còn phải sốc. Đúng lúc này một vài chiếc xe đen đi tới, một vài người áo đen bước xuống, anh vội vàng che cho cô, Hạo Nhiên núp trong ngực anh run lên từng đợt.

- Mời cậu chủ và cô chủ lên xe!

- Tại sao phải lên xe! Tôi có xe! Tôi và em tôi sẽ tự về!

Một tên ra hiệu, cả toán người đó đi tới lăm le bao vây, bắt họ. Hạo Thiên đánh bọn chúng, cho dù anh là thất đẳng huyền đai karate cũng không thể chống lại số đông người như vậy. Rồi cuối cùng bọn chúng cũng tách anh và cô ra.

- Anh ơi! Anh ơi! (Cô gọi với còn đánh vào người tên áo đen đó)

- Bọn khốn khiếp thả ra!

Hạo Nhiên bị bịt thuốc mê bất tỉnh, bọn chúng lôi anh và cô vào xe phóng đi, xe anh thì đã cử một người lái.

13. Chap 12 Đêm Đáng Sợ 2

Chap 12 Đêm đáng sợ 2

Trưởng tộc dòng họ là một người rất đáng sợ, người ông cứ toả ra cái quyền năng vô hình, thích thì sẽ sát sinh ngay lập tức. Là ông nội của anh nhưng chính Hạo Thiên cũng phải thừa nhận anh cảm giác phải có phần cung kính hơn là thân thiết.

- Cháu đã biết về việc phải trở thành người thừa kế vị trí này của ta đúng không?

- Vâng! Nhưng sao lại cho người bắt cháu theo cách này!

Một cái cảm giác sự thật sắp hé lộ, ông ta hừm một tiếng rồi phán quyết:

- Nghi lễ hiến tế để cháu có thể thừa kế! Ta bắt Hạo Nhiên và cũng phải bắt cả cháu!

- Cháu không hiểu?

Ông bắt đầu nói về những quy định từ thời xa xưa của dòng họ. Những người được thừa kế phải là con trai đích tôn, ưu tiên con của con trai trưởng. Nhưng Dương Hạo Vũ không có con trai, nên ba anh là con thứ Dương Hạo Minh được đặc quyền cho con trai mình kế vị.

Ông nội anh cũng kế vị như thông lệ vào lúc 20 tuổi như thế. Rồi ông còn nói cái tin sét đánh hơn.

- Con có tình cảm với Hạo Nhiên không?

- Có là em con mà!

- Ngoài ra còn thứ tình cảm gì?

Dương Hạo Khánh hỏi xoáy sâu vào tâm tư cháu trai mình, đôi mắt ông nhìn như muốn nói rằng cháu không thể không nói ra sự thật. Hạo Thiên đành phải trả lời.

- Tình cảm đó trên mức anh em!

- Như thế nào!

- Tình cảm nam nữ! (Hạo Thiên sợ nói ra rồi không biết ông nội sẽ nổi giận vì thứ tình cảm loạn luân này không)

- Tốt!

Ông cười như thể mãn nguyện đúng kế hoạch, khiến cháu trai cũng phải há hốc mồm. Anh không ngờ....

Từ khi còn nhỏ anh đã biết mẹ không mang thai Hạo Nhiên, nói cách khác chính anh biết cô là con nuôi. Nên anh chưa bao giờ xem cô là em gái. Mà cho dù không cùng máu mủ, trên danh nghĩa họ vẫn là anh em, ông nội quyền uy không tức giận sao.

- Cháu sẽ phải làm chuyện này ngay đêm nay!

- Chuyện gì ạ!

- Động phòng!

Hạo Thiên mở tròn hai con mắt, anh lắp bắp:

- Động phòng với ai?

14. Chap 13 Đêm Đáng Sợ 3

Chap 13 Đêm đáng sợ 3

- Với người em của con!

- Hạo Nhiên! (Anh bàng hoàng)

Người ông quyền lực bắt đầu nói về những gì mà người kế thừa phải trải qua.

“ Tất cả những người thừa kế đều phải làm chuyện này, thực hiện nghi lễ hiến tế, nữ nhân không phải con cháu dòng họ , được hiến lên các vị thần quyền năng và cái trưởng họ các đời, sau đó người thừa kế, là người được sắp đặt phải có tình cảm với món dâng lễ, động phòng....và dùng chính ly rượu độc chuẩn bị sẵn...cho con mỗi dâng lễ uống.”

- Tại sao lại phải là Hạo Nhiên! Con không thể!

Ông đi tới nhìn cháu trai đích tôn, lấy bàn tay đặt lên vai cậu:

- Nó không phải em ruột cháu, nó vốn dĩ ngay từ khi đem từ cô nhi viện về nuôi là để chờ đến ngày hi sinh cho cháu, cho quyền năng của dòng họ chúng ta, con bé đó chỉ để nuôi lớn để thành món dâng lễ thôi! Nó chẳng là gì của cháu.

- Không! Ông nội con không làm điều đó được! Sự sắp đặt này quá đủ rồi!

- Con làm được!

Ông nhìn sâu vào đôi mắt của Hạo Thiên, thì thầm những lời tàn độc của trưởng họ uy quyền.

- Ta nhìn thấy dã tâm trong con! Thứ tình cảm này chỉ là bước đệm cho con trưởng thành hơn, quyết liệt hơn và không còn sự yếu mềm của những kẻ phàm tục.

Hạo Thiên đã hiểu, rốt cuộc anh cũng đã rõ cái nghi lễ hủ tục ghê gớm đó, nó sắp đặt anh thích Hạo Nhiên, và bây giờ anh phải vượt qua thứ tình cảm đó, chính tay giết chết người mình thương để nắm trong tay phép tàn độc trong quyền lực. Ác quỷ, dòng họ Dương Hạo này đã nhiễm cái tín ngưỡng ác độc đáng sợ, Hạo Thiên run tay nhìn vào bàn tay sắp phải giết cô.

- Nếu con không làm thì con không những không được thừa kế, con và cả hai đứa con trai con dâu ta sẽ bị giam tù đầy nơi sâu xa trong khu rừng không ai biết đến, chết dần chết mòn, con bé đó sẽ bị giết ngay lập tức, con sẽ tự tay cứu mình và chính tay giết con bé hay chịu hình phạt.

Ông nói những lời đó đã làm Hạo Thiên dao động, anh sẽ phải cứu mình cứu ba mẹ, và còn cô..chẳng phải đường nào cũng chết sao?...anh nên làm gì?

Dương Hạo Khánh nhìn lên bầu trời qua khung cửa sổ:

- Thời khắc đến rồi! Mặt trăng tròn lắm!

15. Chap 14 Nghi Lễ Hiến Tế 1

Chap 14 Nghi lễ hiến tế 1

Hạo Nhiên dần dần mở mắt, mọi thứ xung quanh thật lạ lẫm, đây là đâu?

Căn phòng bài trí rất đẹp mắt, xung quanh có những dải nơ đỏ, cô ôm đầu ngồi dậy, rồi thẳng thốt nhìn người mình. Từ lúc nào cô mặc một bộ áo kì dị thế này, nói là áo nhưng chính xác hơn là một tấm chăn mỏng quấn quanh có khi đứng hơn, một tấm choàng đỏ, ngoài ra bên trong cô....chẳng mặc gì.

- A aaaaa!

Hạo Nhiên chạy ra xa cái giường rải đầy hoa hồng kia, những bông hoa héo úa sẫm màu đỏ như máu, tay cô như chạm phải cái gì đó rất lạnh. Cô quay lại nhìn thì không khỏi sửng sốt. Trong tấm gương phản chiếu kia, một cô gái trong gương khoác trên mình một tấm choàng đỏ, khuôn mặt được trang điểm có hai chấm đỏ tròn hai bên má. Rốt cuộc là sao? Tại sao cô lại ăn mặc trang điểm như thế này. Còn chưa hết bằng hoàng thì có người mở cửa vào, không ai khác chính là ba mẹ cô. Cô tất nhiên là giật mình lùi lại cảnh giác cao độ. Ba cô tiến tới nói:

- Hạo Nhiên! Đến lúc con phải biết chuyện này! Con không phải con ruột của chúng ta! Con là đứa trẻ cô nhi viện.

Một sự thật cửa nát bao niềm tin của cô gái nhỏ, ra là vậy, không phải là cô luôn muốn biết tại sao ba mẹ ghẻ lạnh mình sao? Bây giờ biết rồi còn cảm thấy thà không biết còn hơn.

- Vậy tại sao muốn giết con?

Cô run lên nhìn ánh mắt tuyệt vọng hướng ánh nhìn đến đấng sinh thành. Ba cô nói:

- Con được nuôi là để chờ đến ngày này, ngày con làm nghi lễ hiến tế cho dòng họ Dương, con nên trả ơn chúng ta đã có công nuôi nấng chẳng phải sao? Con giúp ta để Hạo Thiên được thừa kế, cứu ta cứu mẹ con, có được không?

- Tôi hiểu rồi! Tôi nuôi lớn để trở thành đồ cúng cho các người, các người quá tàn độc!

Đúng là cuộc đời lắm cay nghiệt, cô thậm chí còn không được hạnh phúc khi được nuôi, và giờ trả cho họ bằng sinh mạng này. Một vài người áo đen đi vào, không chế bắt Hạo Nhiên đi, cô tuyệt vọng quay lại nhìn họ mong chờ một sự thương cảm mà cứu mình, nhưng đổi lại họ đứng đưng quay mặt đi, cô vùng vẫy trong tay bọn chúng, ngoái nhìn bóng dáng họ cho đến khi khuất tầm mắt.

Hạo Nhiên bị xô lên một cái bàn và bị trói lại bởi một dây thừng đỏ, xung quanh có rất nhiều gương mặt lạ lẫm đến quen thuộc, có cả chú gì, cô bác, và ông nội mà cô chỉ gặp một lần. Cái lần năm 8 tuổi, ba mẹ dẫn cô đến, sự nghiêm nghị quyền uy đến khó thở. Ông nhìn cô bé núp sau váy mẹ, mẹ cô kéo cô ra phía trước, ông nội nhìn cô rồi gật đầu nói những lời không rõ ràng “ Các con chăm sóc con bé thật tốt, phải để nó tránh xa những đứa khác giới, hiểu không?”

Cũng vì vậy mà cô chẳng có bạn, vừa bị cấm cộng với bản tính nhút nhát nên thành ra như vậy. Trước mắt Hạo Nhiên là một bàn thờ, có các di ảnh cũ kĩ ám ảnh.

16. Chap 15 Nghi Lễ Hiến Tế 2

Chap 15 Nghi lễ hiến tế 2

Những khung ảnh cũ kĩ rất ám ảnh, người nào cũng vận trang phục nghiêm nghị, đôi mắt trừng trừng nhìn, và bên trên còn có cả tượng quan công. Hạo Nhiên vì sợ mà đôi mắt mở to hẳn lên những vệt máu, cô đưa ánh nhìn cầu cứu, nhưng những người họ hàng đó trong bộ âu phục vậy đen đỏ, nhìn cô như muốn ăn thịt nuốt sống cô, và còn toả ra thứ sắc thái lạnh lùng rợn người.

Cánh cửa mở ra, một khuôn mặt không xa lạ với Hạo Nhiên, đó là anh trai cô. Hạo Thiên tiến đến trong âu phục đen, khi gần hơn cô mới cảm nhận sắc thái lạnh lùng từ anh.

- Anh Thiên cứu em! (cô run lên gọi yếu ớt)

Hạo Thiên nhìn cô, ánh mắt âm áp ngày nào thay vào đó là sắc thái băng hàn, anh trai cô không trả lời, coi mạng sống em gái mình như không để trong đáy mắt. Mặc dù cô thấy tay anh run lên, một tay giữ chặt tay kia.

Dương Hạo Khánh đi lên bục khấn lễ, rồi ông đọc trước các vị cụ tổ của họ, và thần quan công một bài văn nôm khó hiểu. Đường như mọi người đều cúi đầu xuống chấp tay lạy.

Sau đó chính tay ông cầm con dao hướng đến ngón tay cô. Hạo Nhiên cự người khấn khoản.

- Ông nội đừng làm vậy! Á!

Một giọt máu chảy vào ly rượu cúng, ông hướng cái ly đó đưa cho Hạo Thiên. Anh vẫn run tay đón lấy thứ đó rồi uống luôn. Hạo Nhiên trong trạng thái sợ sệt kích động, bọn họ thật ác độc.

Rồi cô bị dán một tấm bùa, cô không còn phản kháng mà trở nên im lìm, đôi mắt vô hồn.

Hai người được đưa tới phòng mà cô trước đó bị dẫn đi.

Cô được cởi trói và ngồi im như một pho tượng. Cánh cửa khép lại, Hạo Thiên từng chút một đi tới, anh đặt cô nằm lên giường, đôi tay run lên vuốt gương mặt cô, rồi nhẹ nhàng chạm môi. Sau đó anh cảm nhận thứ gì đó mặn chát, đôi mắt vô tình nhìn người em gái trước mặt. Cô tuy bị yểm bùa nhưng thân thể vẫn còn chút lí trí, đôi mắt vô hồn rơi một giọt, hai giọt... rồi vô số nước mắt chảy ra, thật giống một con búp bê biết khóc, anh có thể cảm nhận lời nói trong suy nghĩ của cô chạm đến não bộ mình " anh Thiên đừng làm vậy, cứu em với".

17. Chap 16 Đêm Động Phòng

Chap 16 Đêm động phòng

Hạo Thiên không thể không chế được lí trí của mình, trước đó...

Ông nội anh là Dương Hạo Khánh đã ngược nhìn bầu trời, rồi ngồi vào bàn làm việc, xoay đầu của bức tượng hình đầu rồng trên bàn. " Rằm", cánh cửa phòng bí mật bị mở ra, ông dẫn Hạo Thiên đi vào.

Lối đi càng lúc càng dẫn vào sâu hơn, cầu thang xây kiểu xoắn ốc, tưởng như mình đang lạc vào thế giới của bóng đêm ngự trị, một màu u tối rợn người, mỗi một lần anh đi đến một đoạn là lại giật mình nhìn các đèn cây chiếu sáng đầu rồng mắt quỷ...

Cuối cùng họ cũng lên đến sân thượng, ông nội anh dùng bàn tay che mặt trắng và xoay, tin nổi không anh đang thấy mặt trắng như bị bóp méo, rồi bỗng chốc mây đen che khuất hết ánh sáng, có một thứ ánh sáng hay làn khói ảo ảo nhập vào người anh. Hạo Thiên bỗng đứng đứng người, đôi mắt anh như tối sầm lại.

- Cự tổ!

Ông nội anh cung kính, giọng anh khàn khàn như những ông già:

- Đi thôi!

Đêm động phòng.

Lí trí mạnh mẽ của Hạo Thiên trong thân xác anh bộc phát khi chạm vào nước mắt của cô, anh cũng khóc, khoé mắt trái chảy ra một giọt, hai giọt, và nhiều hơn.

- Hạo Nhiên!

Hai anh em bắt đầu nói chuyện trong tiềm thức.

“Anh hai cứu em với”.

“Anh không thể anh không điều khiển tay mình, thân mình”.

“Cứu em”.

Búp bê Hạo Nhiên càng lúc càng khóc nhiều hơn, Hạo Thiên ôm đầu mình ngã lăn xuống đất, cự tổ đang điều khiển hành vi của anh. Ông ta bắt Hạo Thiên phải tiếp tục cởi áo choàng của cô, một bên người dần mở ra.

“Nếu người không làm thì ba mẹ người sẽ chết” (linh hồn anh bắt đầu lùi bước).

“Nhưng tôi không thể vấy bẩn em ấy”.

“Người phải làm!”

Hạo Thiên dùng ít ý trí lẻ loi cuối cùng anh cố gắng đi tới bên bàn lấy ly rượu độc, rồi hướng tới chỗ Hạo Nhiên.

“Anh không làm được, anh xin lỗi, anh không cứu được em, anh không thể có lỗi với ba mẹ, anh sẽ không chạm vào em, anh sẽ giữ cho em trong sạch, anh yêu em”.

Rồi bàn tay run run đưa ly rượu độc vào miệng cô, Hạo Nhiên cố gắng gọi anh lần cuối “không anh Thiên”. Ly rượu đã chạm vào môi cô, thứ nước màu xanh trôi vào miệng cô, ngấm vào lưỡi, ngấm vào trái tim, huyết mạch, thân thể cô trắng nhợt, búp bê vô hồn Hạo Nhiên chảy khoé mắt trái giọt nước mắt cuối trước khi chết, mắt nhắm lại. Cuối cùng hồn ông cự tổ cũng thoát ra, mây đen kéo đi hết, Hạo Thiên bàng hoàng ôm thân thể cô, anh khóc và hét lên.

“HẠO NHIÊN”.

18. Chap 17 Cái Giá Phải Đi Qua

Chap 17 Cái giá phải đi qua

Xác của cô bị vứt trong một khu rừng, những thiên thần linh tinh nhỏ bé, từ đâu xuất hiện vây quanh thân thể bé nhỏ ấy, cô gái trắng nhợt, khuôn mặt ướt đẫm nước mắt.

Lưu sư phụ giật mình quan sát bầu trời từ nãy giờ, sau khi mây mù kéo đi, chòm sao thiên nữ ánh sáng bỗng loé sáng như một điểm nhấn ở bầu trời u tối.

- Bảo nhi!

Ông vội vàng đi gọi cái cậu nhóc đang ham đánh điện tử phòng bên.

Bảo uể oải mở cửa, cậu giả vờ như đang ngái ngủ.

- Có chuyện gì ạ!

- Đi cứu vợ con đi! Cầm cái máy tiến về khu rừng phía tây nhanh!

- HẢ?

Bảo đi trong khu rừng tối, cậu thấy cái máy cứ reo liên hồi, “ôi rồi cuộc là ở đâu”.

Chẳng hiểu sao cái máy thể hiện năng lượng khắp khu rừng. Cậu đang chống nạnh than thở thì một thiên linh tinh bay quay,..

“ á ma ”

Cậu tránh xa xua đuổi nó, nhưng thiên linh tinh bay quanh cậu như muốn nói “ đi theo tôi”. Nó không còn làm cậu sợ nữa, nó dẫn cậu vào sâu khu rừng, Bảo không khỏi giật mình khi thấy rất nhiều thiên linh tinh bay quay thành một đốm lửa lớn, có gì ở đó chẳng.

Ánh sáng từ thiên linh tinh đủ để cậu nhận ra cái xác mình đang ôm, cậu gạt mái tóc ra thì nhận ra Hạo Nhiên, cậu gọi và vỗ má cô bé “ Ê”.

Thấy không ổn cậu định công lên thì áo cô bị kéo xuống, cái toà thiên nhiên đập vào mắt.

“ ui”.

Cậu bật mắt lại, khuôn mặt đỏ lử, huyết áp tăng cao. Rồi Bảo khê đặt cô xuống, cởi áo mình ra, cổ không đụng chạm vào những chỗ khác ngoài vai, chiếc áo rộng nên che được , cậu mới hé tí mắt mà khuy từng cúc lại.

“Tôi lỗi, tôi không có cố ý, cô đừng có mà tức đấy”.

Rồi cậu buộc thật chặt khăn choàng dưới thân, công cô lên vai, các thiên linh tinh đi theo, chiếu sáng cho họ đến lúc ra khỏi khu rừng. Nhưng anh chàng lúc công cả đoạn đường đều xấu hổ, đỏ mặt.

Hạo Nhiên thở đứt đoạn trên lưng cậu, càng khiến cậu lo lắng mà đi nhanh hơn....

Cô được đưa vào phòng chữa bệnh của hội “Nhiệm Màu”. Lưu sư phụ chuẩn đoán bị trúng độc, đáng lẽ cô đã chết nếu như không phải là “công chúa ánh sáng”. Có lẽ theo lời của Bảo, ông cũng đoán được là nhờ các thiên linh tinh truyền năng lượng.

Ông bắt đầu châm cứu ở đầu, vai,...

Bảo chăm cô từ lúc được đưa vào phòng tĩnh dưỡng, ngày nào cậu cũng đọc truyện, hát cho cô nghe, vì ông nội bảo phải chờ đợi thôi, không biết khi nào cô tỉnh lại, nếu có người bên cạnh trò chuyện sẽ kích thích thân thể, sẽ làm cho người bệnh nhanh tỉnh.

Bảo gấp cuốn truyện lại, cậu cười:

- Hài đúng không bạo lực!

Nhưng khuôn mặt vẫn ngủ của cô lại làm cậu hết vui, cậu gạt nhẹ mái tóc cô, buồn buồn trong lòng. Đã 3 tháng rồi, mà Hạo Nhiên không tỉnh. Khi cậu định rời tay thì đôi mắt cô mở, đôi mắt màu xanh đẹp mê ly như viên thạch ngọc, Hạo Nhiên nhìn cậu, còn cậu bất động vì bất ngờ và cũng vì đôi mắt chuyển màu của cô.

Hạo Nhiên ngồi dậy ôm cậu khiến cậu nhóc đứng tim, cô cứ ôm chặt như vậy...

19. Chap 18 Đờng Chọc Cô Ấy

Chap 18 Đờng chọc cô ấy

Bọn đồng môn xum lại xôn xao, chuyện là Bảo sư huynh của chúng đang công một người, một cô gái có khuôn mặt ngây ngốc như một con búp bê, đôi mắt xanh ngọc đẹp mê ly, và cũng làm cho người khác dè chừng. Một tên bô bô cười:

- Sư huynh ơi cho đệ nhìn mặt cô ấy tí!
- Hê! Tránh ra nào anh đang mệt đứt hơi nè!

Bảo nhần nhí, vì cậu đang sắp bị tắc thở bởi vòng tay ghì chặt của Hạo Nhiên. Từ lúc cô tỉnh cho đến giờ, cứ ôm cổ cậu như vậy, cậu không gỡ ra được, cuối cùng phải công như một con rùa đang vác cái mai là nhà của nó, hì hục đi.

Hạo Nhiên bỗng quay ra nhìn tên đang cười kia, cô nhíu mắt một cái, tên đó đang cười bỗng nổ bùm một cái. Mặt mũi đen nhem, răng trắng đôi mắt trợn ngược, tóc tai như thẳng bị điện cao áp giật. Bọn con trai né hết sang một bên, tên kia thì bị kéo đi thật nhanh ra phía sau. Bảo giật mình run sợ, cậu cảm nhận thấy cô đặt cằm lên vai cậu, ánh mắt vẫn vô hồn.

- Ôi trời ơi! Ông nội ơi giúp con! ông nội ơi!!!!

Bảo phi cấp tốc đến phòng của Lưu sư phụ, ông nhìn thấy thì vui mừng chạy lại đỡ:

- Để cô ấy ngồi đi!
- Không..có được ạ! Cô ấy! Cô ấy..ặc.. uông..ay tía..đi.ôi nghen..mất!

Cậu bây giờ có muốn giải bày cũng không nói nổi, vì cô thấy người lạ thì lại ghì chặt tay, ôm cổ cậu chặt hơn. Lưu sư phụ định gỡ tay cô ra thì khi mới chạm vào, Hạo Nhiên nhíu mắt một cái, ông bị cháy tóc đen nhem như điện giật. Cô lại cụp mắt lại tựa đầu trên vai cậu. Bảo há hốc mồm im lặng, Lưu sư phụ thất thần đi ra ghế ngồi, rồi phán một câu:

- Vợ con! Con tự lo lấy đi!
- Ôi! Ông nội!! hu hu.

Bảo lại phải công cô đi từng bước như con rùa, mãi mới ra được cái ghế sau khu vườn.

- Này! Cô ngồi xuống cho tôi thở chút đi!

Hạo Nhiên với cái môi bấu lại như một đứa trẻ, tay cứ ghì chặt.

- Tôi! Không đi đâu cả !

Hạo Nhiên mới chịu tụt người xuống, rồi túm chặt áo cậu. Bảo nuốt mỗ hôi nhẽ nhại, đằng sau có vài tên đồng môn hóng hớt ngó trộm.

- Ha ha nhìn sư huynh thâm hại quá mày!
- Suyt! Con nhỏ nghe được cho mày cháy đen thui đó!
- Tao mà phải sợ à!

Chưa dứt lời thì tên đó bị Hạo Nhiên nhìn thấy, cô nhíu mắt một cái, tên đó tóc tai dựng ngược lên như bị giật điện. Rồi cả bọn đồng môn hóng hớt chạy đi hết còn la oai oái.

- Má ơi! Cứu con! Sư phụ!!!!

Bảo nuốt nước miếng một cái, cậu cũng không giám ngồi gần, Hạo Nhiên cúi gầm mặt như một đứa trẻ bị giật mắt kẹ. Bảo hừm vài tiếng rồi nhẹ nhàng bắt chuyện.

- Cậu còn nhớ tên cậu không?

Hạo Nhiên lắc đầu, Bảo lại gãi tai, hẳn thật sự không biết phải nói gì.

- Mình tên Bảo!

Cậu đưa mắt nhìn thì thấy bông hoa ngọc thạch tinh khôi đang khoe sắc, đọng sương, cậu vui vẻ chạy lại ngắt một nhành hoa, sau đó cài lên mái tóc Hạo Nhiên.

- Đôi mắt cậu và bông hoa thật là đẹp và hợp nhau đó!

Hạo Nhiên nhìn cậu với ánh mắt trong sáng như một viên pha lê, cô bây giờ như một đứa trẻ con 5 tuổi. Bảo bắt đầu tự hào kể lại.

- Hoa này là tôi cùng ông nội lên núi hái được, đem về trồng! Nó mọc ở vách đá rất khó lấy! Nhưng vì nó có màu xanh tinh khiết, trong trẻo, không có một hạt bụi vương lại, vì vậy mà tôi bị hút hồn, cố gắng trèo lên lấy nó! Còn bị ngã ha ha máu bê bết! Có cả sẹo!

Cậu chỉ lên lòng bàn tay trái, một vết sẹo dài, in sâu.

- Tôi đặt tên nó là hoa ngọc thạch tinh khôi! Hay không?

Khi cậu quay lại nhìn thì bất ngờ thấy Hạo Nhiên cầm bàn tay cậu lên, cô nhắm mắt lại, dùng ngón tay xoa nhẹ nhàng quanh vết sẹo. Vết sẹo dần dần mờ đi và biến mất, cậu ngạc nhiên nhìn cô gái trước mặt, Hạo Nhiên ngẩng mặt lên nở một nụ cười trong trẻo như những tia nắng ban mai.

20. Chap 19 Truyền Nhân Thần Ánh Sáng 1

Chap 19 Truyền nhân thần ánh sáng 1

"Năm 10 tuổi Bảo cùng ông nội lên núi Hoa Sơn, dãy núi trải dài, cao ngất trời, hai ông cháu chỉ đi đến lưng chừng núi thì nghỉ chân.

- Bảo nhi! Con muốn ta kể chuyện không?

Lưu sư phụ lấy khăn thấm mồ hôi trán, rồi hỏi cậu nhóc bên cạnh.

- Có ạ!

Bảo còn nhỏ nhưng cậu khá nhanh nhẹn thích ngao du đây đó, cho nên leo núi cũng không làm cậu mệt. Lưu sư phụ bắt đầu kể:

- Ngày xưa rất xưa, có một nam nhân là con rơi của thần mặt trời và một phụ nữ dưới trần gian.

Cậu lớn lên và toát nên vẻ đẹp mỹ tượng, không có chỗ để chê, đẹp như những vị thần. Cậu với tấm lòng cao thượng đi khắp mọi nơi cứu rỗi thế gian, những con người phải chịu đau khổ, áp bức. Nhưng sau cùng họ lại tránh xa cậu vì đôi mắt khác người của cậu, đôi mắt xanh ngọc tinh anh. Những kẻ tầm thường ấy sau khi được cậu cứu, thì run sợ nhìn cái người đã cứu mình là "quái vật, là dị nhân", họ xua đuổi lánh xa. Nhà vua nghe tin thì cho quân đội binh lính truy đuổi, ai báo thấy kẻ truy nã được thưởng 1000 lượng vàng.

- Ôi! Đúng là bất công. (Bảo bóp chặt bàn tay bé nhỏ)

- Sau đó thế gian ngu nguội ấy bị những con quỷ chiếm giữ, chúng đi đến đâu là giết dân làng đến đó, máu tanh bốc mùi khiến người chết thì đã rồi nhưng người sống cũng bệnh mà chết theo. Vào một ngày...

Con quỷ tay sai Maria đến ngôi làng phía đông cạnh đỉnh núi Hoa Sơn, dân làng tháo chạy, vẫn bị nó giết hết, cho đến khi còn một đứa bé trai, con của vị thần y trong làng.

Người cha của cậu vì che cho cậu mà bị con quỷ bóp chết, cậu bé lau nước mắt đứng dậy cầm cây gậy phang chân nó "Chết đi chết đi".

Con quỷ Maria hét rống lên “Gờ Rà hà hà”, nó giơ nanh vuốt nhọn định quật chết cậu bé thì bỗng có một thân ảnh cao lớn túm tay nó, anh nhìn chăm chăm vào nó khiến nó bị sợ hãi, đôi tay anh toả ra thứ ánh sáng lân lân, rồi chui vào trái tim nó, con quỷ bỗng hoá nhỏ lại thành một con sói trắng chạy chốn mất, nhưng trước khi đi nó quay lại nhìn như mỉm cười cảm ơn.

- Chú sao không giết nó, nó giết cha cháu.

Cậu bé uất ức, vị anh hùng đó cúi xuống đặt tay lên vai cậu:

- Ta đã cảm hoá nó rồi, nó không gây hại nữa.

Vị anh hùng toan bỏ đi thì chú bé túm áo anh lay lay:

- Còn rất nhiều người phải cứu, xin chú!

Vị anh hùng đó lạnh lùng đáp:

- Những kẻ đó sau khi ta cứu đều xua đuổi ta, họ không đáng để ta bận tâm.

- Vì sao? Vì sao họ làm vậy!

Vị anh hùng lưỡng lự rồi quay lại, quỳ một chân xuống để ngang tầm mắt với cậu bé, hất cái nón dùng để che mặt ra, đôi mắt xanh tinh anh nhìn cậu bé. Cậu nhóc không những không sợ, cậu còn vuốt gương mặt người đó và nở nụ cười.

- Chú có đôi mắt thật đẹp! Nó đem lại cho cháu niềm tin sẽ được bảo vệ!

Vị anh hùng đó không ai khác chính là người con của thần mặt trời bị thế gian xua đuổi, sau khi nghe những lời từ miệng cậu nhóc, người đó cảm thấy tâm tư tốt hơn.

- Chú sẽ cứu dân làng, cứu đất nước chứ!

- Nếu ta có ơn với cháu!

Người đó bỏ đi, cậu nhóc chạy theo, cậu quyết tâm tìm cơ hội khiến cho chú ấy phải cứu đất nước. Cậu trên cả đoạn đường đều kể rất nhiều chuyện tốt đẹp mà con người trên trần thế đã làm, vị ấy lắng nghe nhưng không nói gì.

Mấy ngày ở căn nhà ở ven rừng núi Hoa Sơn, cậu chăm chỉ trồng vườn, hái rau, nấu cơm cho ân nhân. Tuy còn bé nhưng cậu rất thông minh lanh lợi. Vào một ngày khi cậu hái thuốc trên núi về thì thấy vị anh hùng nằm lẩn ra giữa nền nhà. Người ân nhân cơ giật sốt cao, cậu phải cố gắng khéo người gấp 3 gấp 4 lần cậu vào nhà, dựa vào thành cột, rồi vội vàng đi nấu thuốc.

21. Chap 20 Truyền Nhân Ánh Sáng 2

Chap 20 Truyền nhân ánh sáng 2

Cậu bé may mà được người cha là thần y dạy từ nhỏ các y thuật cả chính cả tà đạo. Nên cậu cũng hiểu rõ và thông thạo chữa bệnh. Triệu chứng cơ giật môi thâm tím, có lẽ là do ăn loại cây chứa chất độc, có thể là cái cây kì lạ mà cậu bé mấy lần bảo vị ân nhân đừng ăn, cậu vội vàng sắc thuốc, nhưng thiếu mất cây giáo hoạt cổ (*).

Loài cây chuyên trị độc mọc cao tận vách núi 300 mét của núi Hoa Sơn, cậu nhóc lại cầm cái rổ, leo lên ngọn núi mất 3 ngày 2 đêm, trước đó đã cho vị ân nhân uống thuốc cầm máu độc trong 5 ngày. Sáng sớm tinh mơ, làn sương còn dày đặc trên núi, cậu vội vàng ra vách đá, đã trông thấy cây giáo hoạt cổ như trong sách y của cha mình miêu tả. Mắt cậu nhóc ánh lên niềm vui, đôi bàn tay xước da chảy máu vẫn cố bám đá để trèo lên, bàn chân nhỏ toé máu in thành từng vết trên mặt đá. Khi tay cậu gần với tới, chỉ còn chút nữa.. ngón tay vừa chạm vào nhánh lá thì chân cậu bị tuột xuống, cậu rơi xuống núi tưởng chừng sẽ chết.

Nhưng có một sức mạnh đỡ cậu, là một cô gái có võ công bậc thượng dùng dây thừng quấn chặt được bụng cậu kéo lên. Cô gái hỏi han cậu nhóc biết rõ sự tình nên giúp cậu hái cây giảo hoạt cổ và xuống núi.

May mà vừa kịp 5 ngày, vị ân nhân qua cơn nguy kịch, và cảm kích tấm chân tình của cậu, anh đã đi cảm hoá bọn ma quỷ, ánh sáng tràn về đất nước. Mọi người mừng lắm, nhưng sau khi họ nhìn khuôn mặt của vị ân nhân lúc tháo nón. Họ lại tránh xa, anh lại thấy buồn mà đội nón lại. Từ đâu đó một cô bé gái bước ra sau đám người kia, cô bé tiến tới vẫy tay ý bảo vị ân nhân lại gần. Rồi bàn tay nhỏ bé tháo nón anh ra, vuốt gương mặt anh cười chan hoà, hạnh phúc. Mọi người bắt đầu nhao nhao rồi tiến tới bắt tay vị ân nhân.

Cả vương quốc trở nên ấm áp, tươi đẹp.

- Ôi hay quá! (Bảo vỗ tay)

Lưu sư phụ cười, ông lại nói tiếp:

- Về sau vị thần đó lấy cô gái giỏi võ công sinh ra một tiểu công chúa, lấy viên ngọc trong tim mình trao cho đứa con gái. Và dặn dò chú bé đã dùng y thuật cứu sống mình.

“Hãy bảo vệ con ta, sau 5 đời nếu nhà ngươi và cháu ta sinh ra cặp đôi trai gái, thì hãy cho chúng lấy nhau, nếu anh em chị em thì cho chúng kết nghĩa, con ta sẽ mang họ nhà ngươi.” Từ đó cậu bé và dòng dõi về sau cứ bảo vệ những người truyền nhân ánh sáng như vậy.

- Ồ! Kể mà con cũng được bảo vệ cho họ nhỉ! (nhóc Bảo cười híp mắt).

- Thì con chính là truyền nhân của cậu bé đó mà!

Lưu sư phụ xoa đầu cậu, bồng cậu nhóc chạy ra chỉ tay lên vách núi.

- Đẹp quá! Ông nội! Con muốn hái nó!

Lưu sư phụ chưa kịp ngăn cậu thì cậu nhóc đã trèo lên, mãi mới với ngón tay tới cây hoa xanh ngọc. Cậu túm được cả cây bật cả gốc rễ nhưng chân bị tuột xuống ngã đập mạnh vào sườn núi đá, tay trái nắm móm núi.

- Ông nội! Cứu con!

Lưu sư phụ vội vàng chạy đến túm cậu lên, rồi đánh vào mông cậu.

- Nghịch quá!

- Hu hu tại con muốn bảo vệ bông hoa! Nó sẽ bị nước thượng nguồn cuốn trôi mất.

Lưu sư phụ thở dài, đúng là đứa cháu truyền nhân của cụ tổ... luôn muốn bảo vệ thứ mình quý trọng cho dù gặp nguy hiểm. Nhóc Bảo cười hồn nhiên, bàn tay chảy máu, ngón tay vuốt nhẹ cánh hoa.

(*) cái cây mình tưởng tượng thôi nhé :P

22. Chap 21 Chồng Dạy Vợ

Chap 21 Chồng dạy vợ

Sau khi cô chữa khỏi vết sẹo trong lòng bàn tay trái của cậu, Bảo nhìn cô với ánh mắt tin rằng “ cô ấy đúng là công chúa ánh sáng thật”.

Bảo nhìn nụ cười trong sáng của Hạo Nhiên tự dưng trong tâm can sinh ra thứ cảm xúc kì lạ, nó nhẹ nhàng vào tim cậu, rồi mạnh mẽ chảy trong huyết mạch. Bảo vuốt mái tóc Hạo Nhiên, cậu thì thầm:

- Tớ sẽ bảo vệ cậu cho dù cả thế giới muốn cậu biến mất!

Hạo Nhiên mở đôi mắt tròn to xanh ngọc tinh khiết nhìn anh chàng trước mặt, cô bất giác đưa tay lên nắm bàn tay cậu đang vuốt mái tóc cô, cô mỉm cười gật đầu.

Hạo Nhiên ngồi thờ người ra, cô nhìn những món ăn trên bàn một cách vô vị. Thím Trương là người đã chăm cho cô suốt 3 tháng, bà cũng thấy thương cảm và khuyên nhủ Hạo Nhiên.

- Ăn đi con cho nhanh khoẻ lại!

Cô nhìn thím Trương với ánh nhìn ngơ ngác, không cầm nổi đũa, quay ra nhìn Bảo đang nói chuyện với Lưu sư phụ.

- Ông nội ơi con hỏi rất nhiều chuyện nhưng cô ấy chẳng nhớ gì!

Lưu sư phụ thở dài quay ra nhìn cô, thím Trương đang tận tình chỉ cho cô cách dùng đũa, ông thấy vậy, quay ra nói với cháu trai:

- Có lẽ cô bé vì quá sốc tâm tư hoảng loạn, nên sẽ mất trí nhớ tạm thời hoặc mãi mãi! Bây giờ cô bé đó chỉ thân với con thôi! Con hãy giúp cô bé học lại mọi thứ từ đầu nhé!

- Con! (Bảo chỉ về phía mình).

- Không phải cầm như vậy!

Thím Trương hướng dẫn Hạo Nhiên, không cầm đũa được làm cô khó chịu vứt đôi đũa đi.

Bảo đi tới nhặt đũa lên rồi ân cần nói:

- Bạo lực nè! Đũa không được vứt lúc ăn cơm nhớ không?

Hạo Nhiên quay ra nhìn cậu, Bảo kéo ghế ngồi gần rồi tận tình chỉ:

- Nè ngón tay phải như vậy mới cầm được! Còn muốn ăn gì thì gấp nhé!

Cậu chỉnh ngón tay cô rồi cầm bàn tay di chuyển đến đĩa thức ăn, khi gấp được thức ăn bỏ vào bát, cô cười như một đứa trẻ, sau đó cậu còn chỉ cho cô cách ăn dài dài.

- Nè! Cá không được lật không là bị gọi là thuyền bị lật đó, muốn uống canh gà hầm đúng không đưa bát đây mình lấy cho....

Lưu sư phụ và thím Trương đều gật đầu vui mừng, đúng là chỉ có Bảo giúp cô được thôi.

Sáng sớm tinh mơ, chim còn đang ríu rít hót chào ngày mới thì đã thấy tiếng ồn sau khu vườn.

- Cậu kiem lời quá! Muốn nói cảm ơn hay xin lỗi thì hãy nói chứ đừng chỉ có bắt tay gật đầu.

Hạo Nhiên nhìn cậu rồi lại cúi mặt xuống, Bảo lại dạy tiếp:

- Đúng rồi! Có lỗi là phải cúi xuống như vậy đấy! Nhưng sao cậu không nói giùm tôi một lời đi!

Hạo Nhiên mấp má môi, cậu chờ đợi..... cô ngáp một cái, mặt Bảo dần ra, rồi cậu chuyển chủ đề.

- Thôi chuyển cái khác! Khi cậu muốn thể hiện rằng mình quý mến ai đó! Thì hãy!

Cậu lăm lẹp nhìn xung quanh xem có ai không rồi mới nói nhỏ:

“Khi quý ai, mến ai thì cậu thơm má họ nhé, như thế này!”

Bảo cười hí hửng chu môi hôn vào tay, cậu minh hoạ cho Hạo Nhiên, còn cô thì ngơ ngác nhìn. Bảo hừm vài tiếng lấy giọng:

- Đùa thôi! ha ha.

Bỗng cô ôm mặt cậu hôn một cái vào má, mặt Bảo đỏ lên.

Một cô gái đi ra sau ghế của hai người đó hù một cái:

- Sư huynh đệ bắt quả tang nhé! Huynh hẹn hò nên không đi tập võ chứ gì!

Red đi ra trước mặt hai người tỏ vẻ hình sự:

- Cô ấy là ai! (Red có vẻ dè chừng khi nhìn thấy đôi mắt xanh ngọc tinh khiết của Hạo Nhiên).

23. Chap 22 Lên Núi Bái Sư

Chap 22 Lên núi bái sư

Hạo Nhiên lại có triệu chứng sợ người lạ, rồi cảm giác doạ dẫm để bảo vệ mình, mỗi khi cảm xúc bộc phát cô lại dùng bữa bãi năng lực trong vô thức. Cô lại chuẩn bị làm cho Red cháy đen thui nếu như nhờ Bảo để ý nhanh bịt mắt cô lại.

- Sư muội suýt!

Rồi Bảo buông nhẹ tay ra, cậu thấy ánh mắt buồn buồn của Hạo Nhiên, cậu bắt đầu giải thích:

- Mình đã bảo đừng kinh sợ khi đối diện ai đó mà! Cô bạn của mình là người tốt như mình hiểu không?

Red có vẻ thấy Hạo Nhiên có chút kì lạ nhưng với bản tính thân thiện, cô giơ tay ra:

- Làm quen nhé!

Hạo Nhiên nhìn Red rồi nhìn Bảo, Bảo gật đầu và đưa bàn tay cô bắt tay Red, Hạo Nhiên cảm nhận được cô gái trước mặt không phải người xấu, cô cười tươi, đó là lần đầu tiên cô biết đến hai chữ “kết bạn”.

Lưu sư phụ gọi Bảo và cả Hạo Nhiên vào gặp ông, lúc mới đầu cô còn khá nhút nhát trốn sau lưng Bảo, ông nội anh nói rằng gửi anh và cô lên núi học võ với vị sư phụ có tên là Thiệu Minh Tự. Chủ yếu là giúp cô có môi trường tốt để chữa bệnh và học cách bảo vệ bản thân.

Anh và cô lên núi, mới ngày đầu tiên đã gặp chuyện. Một cô nhóc hiếu động chặn đường, dáng vẻ nhỏ con nhưng hung hăng và cứng đầu.

- Muốn lên gặp cha ta phải không?

- Cô là ai? (Bảo hỏi)

Rồi cô nhóc có tên rất kêu là Thiệu Hoa Yên Tử xông vào đánh cậu “tiếp chiêu đi”.

Trận đánh nhau hỗn loạn, Hạo Nhiên tránh sang một bên rồi ngồi thưởng thức.

Bảo đỡ được cú đá mạnh của nhóc nhỏ con rồi hét lên.

- Sao cô muốn gây sự?

- Muốn bái sư thì phải vượt qua ta!

Yên Tử cứ thế đánh cậu, nhưng vì cấp độ của cô chỉ mới được dạy đến trình 3, cho nên thua Bảo. Lúc đó vì tránh cú đá của cậu mà nhóc con trượt chân, Bảo tóm được eo, cô nhóc đỏ mặt xô ra rồi phui áo tức giận.

- Đi theo ta!

Hạo Nhiên lau mồ hôi trán cho cậu, Bảo cười, hai người bọn họ theo cô nhóc đi tiếp.

Sư phụ Minh Tự khẩn khởi đón Hạo Nhiên và ra vẻ nghiêm khắc với Bảo, điển hình là cô được đi thăm thú xung quanh còn cậu thì.

- Cháu sẽ phải khuôn nước 2 lần một ngày, nước lấy ở suối thượng nguồn ấy, sáng canh năm phải ra mỏm núi ngồi thiền cho ta,....

Bảo há hốc mồm rồi nuốt “ực” nước miếng, trong khi đó Yên Tử kéo Hạo Nhiên ra khu vườn hoa đằng sau nhà.

- Đẹp không?

Yên Tử ngắt một bông hoa nhỏ xinh màu hồng cài lên tóc Hạo Nhiên, Yên Tử cũng là lần đầu tiên kết giao với bạn nữ nên khá hào hứng thân thiện, Hạo Nhiên nở một nụ cười bắt tay cô bạn mới kết giao...

Bảo và Hạo Nhiên sẽ có một thời gian dài sống trên núi, cũng là khoảng thời gian làm cho con người thay đổi.

Các nhân vật truyện sau năm năm không thể mãi mãi là hình ảnh ngây ngô của ngày trước, họ sẽ phải tham gia cuộc chiến về cả tình cảm và cả cuộc chiến của ánh sáng và bóng tối vừa đầm máu cùng nước mắt.

Mặt trời đi theo chu kì,

Thời gian trôi theo năm tháng,

Xuân nhường chỗ cho Đông,

Hè nhường chỗ cho Thu,

Và cái ngày Xuân về hoà tan trong không khí

Mọi thứ tươi đẹp, cho đến khi

Chuyện của năm năm sau.

Thời kì lúc này rất hỗn loạn, giang hồ ác bá trộm cắp giết người nở rộ, đó là vì bóng tối ngự trị hay vì con người u mê...

Người ta đồn rằng đứa con của ác quỷ Sa tăng tái sinh, đó là ai? Liệu Hạo Nhiên cùng Bảo phải vượt qua như thế nào?

Đón xem phần 2 nhé!

24. Phần 2: Xuống Núi- Đi Tìm Chân Lí-tình Yêu Chap 23 Cuộc Chạy Trốn...

PHẦN 2: XUỐNG NÚI- ĐI TÌM CHÂN LÍ-TÌNH YÊU

Chap 23 Cuộc chạy trốn không được dự báo

Hạo Nhiên đang vuốt ve con chim nhỏ trên tay, nó tự đậu vào bàn tay cô hót líu lo, khiến cho cô thích thú. Một gái nhỏ con đi từng bước đến rồi “hù” một cái làm Hạo Nhiên giật bắn người, con chim cũng sợ mà bay đi mất. Mặt của cô bắt đầu bốc hỏa, ánh mắt đang chuyển sang tức giận, Yên Tử biết cái hậu quả sẽ cháy đen thui nếu chọc giận phải cô nàng này nên vội vàng ôm cô vào lòng vuốt ve an ủi như thể đang nịnh một em bé chuẩn bị khóc:

- Ngoan nào! Mình xin lỗi! Tí mình dẫn cậu ra sau khu rừng chơi có được không?

Hạo Nhiên bốt đi sự cau có, rồi cô gạt đầu, Yên Tử cười khả ố trong lòng “nhỏ dễ bị dụ quá! hê hê”. Rồi cô nhóc đó lôi ra một bức thư trang trí đẹp mắt đưa cho Hạo Nhiên.

- Đưa dùm mình sư huynh Bảo nhé!

Hạo Nhiên nhận lấy rồi gạt đầu đồng ý...

Hey- yo- cha- ba-hự!

Thật ra là những tiếng phát ra có phần kì lạ đó là do Bảo đang tập võ nội khí xung thiên, đang đến cái đoạn cuối thì cậu dừng động tác vì không nhớ. Tạm thời cậu bị hoá tượng, tay phải đấm, chân trái khụy xuống, chân phải chệch một góc 45 độ, rồi mặt vô cùng đỏ.

Sự sợ hãi lên lời khi sư phụ Minh Tự đang cầm cái thước ve nhẹ trên bàn tay, đang nhìn cậu. Cứ nghĩ đến cái gõ đau khổ lần 99 sắp tới đây làm Bảo toát mồ hôi. May mà lúc đó Hạo Nhiên trốn góc cây rồi múa

lại thế võ cho cậu nhìn. Bảo vui mừng làm y hết rồi thu người lại chào kiểu võ. Sư phụ Minh Tự cười như thiên thần đi đến vỗ lưng cậu khen “ giỏi”, Bảo gãi tai cười cười nhưng trong lòng đúng là thở phào nhẹ nhõm.

Sau khu vườn.

Bảo ôm chầm lấy Hạo Nhiên một cách sung sướng.

- Nhờ cậu mình không phải ăn cái gậy “ ma lực” của thầy Minh Tự! Cảm ơn nhìn hen!

Cô đẩy nhẹ cậu ra , có phần lúng túng rồi móc trong túi quần bức thư của Yên Tử, Bảo vui vẻ cầm đọc rồi mặt biểu hiện sự sợ hãi cao độ. Cậu Nhìn xung quanh thì thấy có ai đó đang trốn sau cây đại thụ nhìn bọn họ, cậu quay ra nhìn Hạo Nhiên nói to:

- Cậu chuyển lời hộ mình là mình cũng thích Yên Tử nhé!

Hạo Nhiên nhìn điệu bộ cười của cậu trong lòng khá buồn, còn Yên Tử núp sau gốc cây thì nhảy lên vui sướng. Sau đó đợi nhỏ đó đi cậu mới ghé sát tai Hạo Nhiên thì thầm....

Bảo rón rén đi tới phòng của Hạo Nhiên và Yên Tử, cậu bắt đầu giả giọng con cú:

“ Cúc cù cu cu”.

Hạo Nhiên mở mắt, cô lén rời khỏi giường, vì lúc sáng cậu đã dặn là khi nghe thấy tiếng gáy của cú là báo hiệu có chuyện khẩn cấp. Vừa mới đi ra đã bị cậu túm tay kéo đi, chạy rất nhanh đến mức không kịp thở, cứ nhắm con đường xuống núi mà chạy. Hạo Nhiên vì mệt mà nín tay cậu dừng lại, Bảo cũng thở mạnh rồi quát lên làm chính cô giật bắn người:

- Đồ bạo lực!Cậu nhường mình cho con nhỏ lạnh chanh đó hả?

Hạo Nhiên không hiểu gì lắc đầu quây quây. Bảo hậm hực đặt tay lên vai cậu:

- Nhỏ bắt mình yêu nó, rồi cười nhỏ luôn, nếu không chúng ta sẽ không được xuống núi đó!

Hạo Nhiên mở tròn to mắt rồi khi Bảo định túm tay chạy tiếp thì cô bỗng mở miệng nói:

- Tại sao?

Bảo khựng người lại, cậu vỗ vỗ tai mình, rồi quay ra vui mừng đặt tay lên vai cô, sau 2 năm im bất như một con cam, như một con búp bê biết di động, cô bây giờ mới chịu nói, nhưng cậu cũng tức giận vì câu hỏi của Hạo Nhiên, cậu gõ đầu cô một cái nhẹ:

-Mình không thích nhỏ! Mình có vợ rồi! Đồ ngu!

Cậu nữ nói cô “ ngu“, mà chính Hạo Nhiên mặt vẫn ngây ra chẳng hiểu gì, Bảo chẳng buồn nói nữa lại kéo cô chạy đi, mãi sau này cô ấy mới nhận ra, thế nên bị mắng “ ngu” là phải

25. Chap 24 Thời Thế Loạn Lạc.

Chap 24 Thời thế loạn lạc.

Yên Tử hốt hoảng chạy đi tìm kiếm hai cái người bốc hơi khỏi trái đất kia, rồi mếu máo đi vào phòng sư phụ Minh Tự, cô than vãn:

- Ba ơi! Họ đâu rồi!

- Xuống núi rồi!(Minh Tự nhàn nhã uống trà).

- Cho con xuống núi nhé! (cô nàng nũng nịu)

- Bây giờ con mới 15 tuổi, đợi đến khi 18 đi!

- Hu hu...

Yên Tử dậm đá liên tục vào bịch cát, cô mắng:

- Hai người hãy chờ đấy! Bảo kia người đừng hòng thoát khỏi ta!

3 năm sau...

Mọi người chạy vội vàng trốn vào nhà hết, như thể họ đang chạy trốn ma quỷ, mà chính xác thì là bọn xã hội đen tung hoành ngang qua đây. Một vài tên đàn em cướp bóc đủ thứ, đập phá đồ đạc, xô đổ xe máy...

Bước chân của tên dẫn đầu như kèm theo gió bão, đi đến đâu là người dân sợ hãi, chạy trốn đến đó. Một bác bán bánh bao còn chưa kịp thu dọn, thì tên đại ca đã lấy một cái bánh rồi ăn rất tự nhiên. mấy tên đàn em cũng đến lấy mỗi đứa một cái, bác bán hàng mếu máo:

- Bánh bao mà cũng cướp à trời!

- Bánh bao không phải là tiền à! Đồ ngu!

Tên đại ca giải thích lí do mà hắn lấy hết bánh để ăn vì “bánh bao cũng là tiền”, đây là câu châm ngôn rất nhỏ của hắn, lúc thấy hàng táo ngọt bên cạnh, hắn vợ luôn quả táo cắn ăn.

- Táo cũng là tiền!

Bọn đàn em đi đến nhét táo vào túi to đựng sẵn, tên đại ca thấy cậu nhóc tiểu học đang cầm cái kẹo chạy trốn cùng mẹ thì bị hắn chặn đường lại giật luôn cái kẹo bóc ra ăn, bọn đàn em hô to:

- Kẹo cũng là tiền! Tất cả cái gì có thể ăn, có thể mặc, có thể mua, có thể bán, có thể dùng, có thể đi vệ sinh thì sẽ được chúng tôi lấy hết. ô là la là lá...!!!

Đây chính là châm ngôn của bọn chúng, bảo sao dân không chạy trốn, cảnh sát cũng hú vía trốn luôn, đại khái là bây giờ “thời đại của xã hội đen lên ngôi”.

Rồi bọn chúng phải dừng lại, tên to béo đàn em đang trấn cái túi xách của cô gái cũng dừng tay, vì đại ca không bước tiếp. Tên đại ca tháo kính râm ra, nhìn vào cái đội hình trước mắt hắn.

- Biệt đội Nhiệm Màu đã có mặt! Yêu cầu dừng lại.

Một anh chàng hô to, khá oai hùng, tóc buộc chỏm đuôi cá, tai đeo 3 khuyên, ánh mắt sắc bén. Bên cạnh tay trái là anh chàng cao to nhưng khuôn mặt chẳng nghiêm chỉnh gì, rất cà chớn biệt danh là Yellow, cô nàng bên tay trái của Yellow là một tomboy chính hiệu, chiều cao 1 mét 75 gần như cao trung trung với hai tên con trai còn lại biệt danh Red, còn cô nàng trông có phần lạnh lùng đứng cạnh tay phải của anh chàng oai hùng kia chẳng ai khác là Hạo Nhiên. Bảo tất nhiên chính là tên đã ra oai trước mặt bọn chúng, tên đại ca cười khẩy, lâu nay hắn nghe nói bọn cũng hội bị đánh bại bởi một nhóm 4 người, ra là những tên nhóc tầm thường này sao.

- Chúng bay muốn gì!

- Ngăn bọn bay cướp bóc! (Bảo nói)

- Ha ha! Đánh chúng đi!!

Bọn đàn em mặt mũi bặm trợn vứt luôn mấy bì chúng mới cướp được xông lên cầm dao....

26. Chap 25 Trời Oi! Anh Còn Là Đại Ca Không?

Chap 25 Trời ơi! Anh còn là đại ca không?

Trong khi 3 người gồm Bảo, Yellow, Red đánh đấm tung bừa thì cô nàng lạnh lùng Hạo Nhiên với vẻ mặt vô hồn đi tới chỗ tên đại ca đang nhờn nhờ xem cảnh đánh lộn. Tên đại ca nhìn chằm chằm, hắn đoán:

- Muốn gì!

Cô nở một nụ cười thân thiện chìa tay ra, hấn như bị mất cô mê hoặc bắt tay cô, rồi tự nhiên người như bị điện cao áp truyền qua. Sau khi người hấn co giật mất mũi lộn xộn xọc, tóc tai cháy khét, thì cô chạm ngón tay vào lòng bàn tay hấn, cô nhắm mắt lại, một thứ sức mạnh vô hình len lỏi vào con người hấn. Tên đại ca bỗng nhiên khóc lóc, hấn nhớ đến cảnh hấn chém người, cướp bóc... rồi vội vàng chạy tới hàng bánh bao:

- Mẹ ơi! Con sai rồi! Con không cướp bóc nữa!

- Bà ơi con sai rồi! (nói với bác hàng táo)

Sau đó hấn đi xin lỗi cậu nhóc bị cướp kẹo, hấn quỳ xuống cả hai chân:

- Xin lỗi cậu bé! (mẹ cậu bé vội vàng túm cậu lại gần)

Nhưng cậu bé nhờ đó mà nín khóc, xoa đầu tên đại ca:

- Không sao đâu ạ!

Tên đại ca như thể được nhận lấy sự tha thứ vui mừng nhảy cẫng lên. Bọn đàn em cũng không đánh đập nữa quay lại nhìn tên đại ca đang làm cái trò dở hơi không tin nổi, bọn chúng hét lên:

- TRỜI ƠI ! ANH CÒN LÀ ĐẠI CA KHÔNG?

Tên đại ca vỗ vai tên phó ca đang ngạc nhiên hết mức kia:

- Về nhà vá xe đi em! Anh đi về nhà học lại nghề sửa xe đây!

Rồi hấn tiến tới cúi chào đội Nhiệm Màu, ra đi. Bọn đàn em cũng náo loạn bỏ chạy hết, Bảo phủ tay, cậu khoác vai Hạo Nhiên:

- Tốt!

Tất nhiên chuyện này chẳng lạ với đội đặc nhiệm, vì nhờ siêu năng lực cảm hoá của Hạo Nhiên mà đã dẹp được đến nay là 200 tên, kì tích ấy lan lên tận tổng ca, các ông trùm khét tiếng của vùng, không ai khác chính là Trần Hoàng Long và Tào Tháo. Cả hai ôm trùm đều đang tranh nhau bá chiếm xã hội.

27. Chap 26 Còn Nhớ Mình Không?

Chap 26 Còn nhớ mình không?

Một chàng trai đang bị bao vây bởi một nhóm người, trán cậu ta rơi từng giọt màu đỏ lan xuống cằm, rơi xuống đất tạo thành từng vùng vũng máu nhỏ. Một tên đi tới hất mặt cậu lên.

- Chính vì mày là con của Trần Hoàng Long nên mới chết oan đây!

- Mày tên gì trong hội của Tào Tháo?

Chàng ta vẫn trừng mắt nhìn hấn, rồi cười ma quỷ.

- Là đội trưởng ! Tao đứng thứ 3 trong hội! Minh bạo! Nhớ đi để còn mong kiếp sau không gặp tau!

- Được nhớ rồi!

Anh ta cười lên một tiếng kinh hồn, hấn tức giận định đâm anh chàng đó thì bị một một nhóm 4 người đi đến, huyết sáo. Bảo tung từng quát:

- Ê! Qua đây! (cậu vẫy tay)

Tên kia thấy bị chọc tức thì buông anh chàng kia ra tiến tới, hấn còn chưa kịp hỏi kiểu dọa dẫm thì bị Bảo đánh một cái rất mạnh vào đầu, hấn lao đảo đứng dậy rồi hét lên:

- Giết chết thằng cờ hó đó ngay!

Bọn đàn em khoảng 10 tên xông đến, nhưng lần này là bọn chẳng biết võ vẽ gì, chỉ biết đâm loạn xạ cho nên dễ xử.

Ở cái thời loạn lạc này, có 2 ông chủ nắm quyền là Trần Hoàng Long, và Tào Tháo. Nếu gặp phải loại đàn em biết tí võ vẽ như ban sáng mới đẹp thì là của Trần Hoàng Long, còn gặp phải lũ tạp nham này thì chỉ có thể là bang Tào Tháo. Sau khi đánh chúng, bọn tạp nham bị thương nằm lăn lóc ra đất rồi hô hào bỏ chạy, bỏ rơi đại ca, tên đại ca hoảng lên bỏ chạy luôn. Anh chàng bị thương đó được đem về hội Nhiệm Màu.

Lưu sư phụ sau khi bang bó cho anh thì để cho Hạo Nhiên dùng siêu năng lực làm cho vết thương mau lành hơn. Khi cô vừa chạm vào trán anh chàng đo thì chàng ta hé mắt nhìn xung quanh, sau đó túm chặt tay cô:

- Bánh gạo! Là cậu đúng không?

Hạo Nhiên cho đến bây giờ vẫn không nhớ lại được những truyện trước kia, cô định rút tay thì cậu ta túm càng chặt:

- Cậu đúng là Hạo Nhiên rồi! Rốt cuộc cậu đã đi đâu hả?

Chàng ta vội vàng ngồi dậy khi cô vùng vẫy thoát khỏi tay cậu, rồi anh chàng đó ôm cô:

- Cái đồ bánh gạo gốc gác cậu quên mình rồi hả?

Cô bắt đầu không cự người nữa, khuôn mặt biểu lộ sự ngạc nhiên, anh chàng phát hiện ra vẻ kì lạ xa lạ của Hạo Nhiên cậu ta hét lên:

- Mình là Tiến tót đỏ đây! Còn nhớ mình không?

Nghe đến đó làm cho cô ôm đầu tỏ vẻ đau đớn, nhớ lại khoá khứ đau thương ấy là một điều không dễ dàng, người từng bị tổn thương sẽ sợ bị tổn thương, cô không phải ngoại lệ.

28. Chap 27 Ghen Kiểu Của Bảo

Chap 27 Ghen kiểu của Bảo

Từ nãy giờ mấy tên đồng môn và cả Bảo đều dòm trộm phòng chữa trị, đến cái màn tên đó cầm tay Hạo Nhiên, khiến Bảo tức giận, cậu định đi vào thì bọn đồng môn túm cậu lại, đồng loạt nói “ ề”.

- Bình tĩnh đi sư huynh he he !

Sau khi bớt giận, thì lại đập vào mắt cậu cái màn ôm cô, cậu bốc hỏa lên tận đỉnh đầu, đang xắn tay áo lên thì bọn đồng môn lại “ ề” một tiếng:

- Chỉ là ôm thôi! Đừng manh động.

Cậu lại hạ hỏa, nhưng chờ đúng 1 phút 5 giây hần không chịu buông cô ra, thì vung tay bọn đồng môn ra, bọn đó nhao nhao lên ” sư huynh, Yellow cười cợt nhả:

- Đánh hần là teo đời với sư phụ đó!

Bảo đâm một phát vào đầu tên đó:

- Còn ngần anh là mi ăn đòn.

Bảo đi vào túm tay Hạo Nhiên kéo đi, Tiến giờ đang rất yếu cho nên cậu không giữ cô được, tức giận nhìn cái tên đó mang cô đi, cậu bực bội rồi lại lăn ra bất tỉnh.

Bọn đồng môn lại ra khu vườn rình chộm xem cô gái “điện áp” và Bảo “hung dữ”, đang đứng đối diện nhìn nhau, dường như ra cảnh chồng hờ ghen thế nào.

Bảo nhìn cô một cách rất tức giận:

- Sao để hấn ôm mà không phản kháng? Năng lực cháy đen thui đâu rồi!

Hạo Nhiên cup mi mắt lại, rồi đá chân cậu một cái, Bảo đứng im nghiêm nghị mặt như pho tượng, rồi bình thần nhìn cảnh Hạo Nhiên bỏ đi. Bọn đồng môn chạy lại xuýt xoa, an ủi:

- Không phải chồng đánh vợ mà vợ đánh chồng!

Rồi cả lũ chạy đi mất, đến lúc không còn ai cậu mới nhảy lò cò, ôm cái chân đau, rồi xoa xoa chân:

- Ôi may mà không bị ai nhìn thấy cảnh này! Không thì đâu còn là sư huynh mạnh mẽ hiên ngang nữa hê hê! (chính xác là sỹ diện đề cao hơn tất cả).

29. Chap 28 Chọc Giận Quỷ

Chap 28 Chọc giận quỷ

Một vài người áo đen đi đến trước cửa của hội quán Nhiêm Màu.

- Sư phụ có người muốn gặp sư phụ ạ!

Lưu sư phụ gác bút lại rồi nhanh nhẹn đi ra phòng khách, sau đó ông hơi ngạc nhiên. Người ngồi trước mặt ông không ai khác chính là Trần Hoàng Long.

Người đó có vóc dáng hơi đồ con, đội một cái mũ xụp, tay móc móc rồi tên đàn em cầm bật lửa đưa tay hầu mỗi thuốc xì gà, ông ta hút rồi nhả khói.

- Ngài đây đến chỗ hội quán của tôi có chuyện gì sao?

Lưu sư phụ tuy không thích cái kiểu ngồi tự nhiên ở nhà người khác của hấn nhưng ông vẫn bình thản.

- Con tôi nó đang ở đây! Tôi tất nhiên là đến đưa nó đi!

- À! Vậy chàng trai đó là con ông sao! Để tử tôi sẽ dẫn ông..

- Tôi còn muốn giao dịch một chuyện nữa.

Hoàng Long cắt ngang lời của Lưu sư phụ, nhưng Lưu Thiệu Hoa lại chối ngay:

- Ở đây là võ quán! Không phải là nơi giao dịch đâu!

- Chuyện 4 người ở hội quán ông ngăn cản chuyện làm ăn của tôi! Ông không biết sao?

- Thời buổi này có thể giúp người thì nên giúp! Bọn nhỏ chỉ đơn giản là thực hiện chính nghĩa thôi!

- Phải ha ha! Chính nghĩa ấy tôi muốn mua. Dùng chính nghĩa ấy dẹp bọn Tào Tháo thôi! Coi như ông cũng được tiếng, tôi cũng được phần! Thấy sao?

Lưu Thiệu Hoa bình tĩnh trước lời giao dịch bất thủ của gã, ông cười chan hoà.

- Xưa nay cái xấu đâu có phân loại! Tôi nghĩ rằng giúp dân đâu phải vì để đổi lấy lợi lộc. Là người có thể giúp ai thì cứ giúp, miễn sao làm cho cả đời cảm thấy thanh nhàn là được.

Một tên đàn em tức giận trước câu nói đó của ông, định lôi súng ra thì Hoàng Long giơ tay ý bảo “dừng”. Rồi ông ta đứng lên, huỷ cuộc giao dịch vô nghĩa đi, nói một câu lạnh lùng.:

- Đi đón cậu chủ đi!

Tiến được đàn em đưa vào xe, còn Hoàng Long vẫn ngồi xe riêng, ông ta nhìn cái biển “hội quán võ đường Nhiêm Màu” rồi cười khẩy, dần xe đen phóng đi.

30. Chap 29 Con Người Thay Đổi

Chap 29 Con người thay đổi

Tiến đã hồi phục sau những ngày mệt mỏi nằm trên giường. đã 5 năm kể từ lúc Hạo Nhiên bỗng dưng mất tích, cậu không biết tìm cô ở đâu, cho nên đến trường không còn ý nghĩa với cậu. Kể từ đó Tiến càng ngày càng ác ma hơn xưa, vì lúc này đâu còn con nhỏ ngốc nghếch thánh thiện chửi cậu nếu như Tiến làm sai, bỏ học khi đang giai đoạn lớp 11, cậu bây giờ đã trở thành kẻ thừa kế của ông trùm khét tiếng Hoàng Long.

Nhớ lại cái cảnh Hạo Nhiên lạnh lùng, vùng vẫy tỏ ra không quen biết, lại còn nắm tay thẳng con trai khác, lại khiến Tiến cảm thấy bị người ta lấy đi cái gì đó, cậu sẽ mang cái sự bức tức này nhân lên gấp 3 lần trút giận, cậu đi đến phòng giam.

Một tên đang bị trói lơ lửng, người hằn chằng xây xước lấy một tí, phải đó là cái lệnh của Tiến dặn là giữ nguyên hãn cho cậu. Tiến cười ra những âm thanh rất đáng sợ, cậu nhàn nhả đi đếm ngón tay tra tấn, rồi lướt nhẹ tay để chọn, còn hỏi tên kia:

- Mày bảo tao ghi nhớ tên mày! Vậy bây giờ mày nhớ tên tao chưa.

Cái tên đang bị treo như miếng đùi lợn, hãn bức tức hét rống lên ra oai:

- Thằng nhãi! Mày hôm đó đáng lẽ tao phải cho một nhát xuống gặp diêm vương mới phải!

- Không phải là mày không làm điều đó! Mà chắc chắn không thể làm điều đó.

Tiến đâu phải dễ dàng để cho người Tào Tháo tập kích như vậy, cậu chỉ giả vờ bị trúng kế nhằm dụ tên ác độc đã giết mất 30 người là đàn em của Tiến ra chỗ vắng, đã có sẵn sát thủ ngay trên tầng nhà đối diện sẽ bắn hãn khi cậu ra kí hiệu, nhưng tự dưng có người khác xen vào cứu cậu, nên Tiến đã ra hiệu bằng tay bảo sát thủ dừng.

Cậu vuốt ve cây roi quất, thấy ưng ý rồi khuôn mặt lạnh như băng đi đến chỗ tên to mồm sắp chết kia.

- Tao định lập bia mộ cho mày! Ở dưới cổng thái! Thấy sao?

Hãn bắt đầu hơi run khi nhìn thấy sát khí bốc mùi tanh của máu từ Tiến, ngay cả lúc này khi cậu ngẩng mặt lên nhìn trừng trừng vào hãn, cũng đã rút sạch máu hãn rồi.

Tiến quất vào người hãn những đợt roi trừng phạt khủng khiếp, càng lúc càng làm thân thể hãn dị dạng như một con ngựa vằn đỏ, mặt mũi cũng bị roi quật đập mạnh đến mức xương má vỡ nứt, cậu cứ thế trút giận.

- Tại sao bỏ tao? Tại sao không nhận ra tao? Mày yêu ai rồi???

Mấy tên đàn em canh ở cửa xì xào “ đại ca nói cái gì kì vậy.... hay bị thương ở đầu nên mất trí rồi...”.

31. Chap 30 Bị Bắt Về Địa Phủ

Chap 30 Bị bắt về địa phủ

Tiến kể từ ngày tra tấn, cậu bắt đầu sai đàn em đi làm một chuyện.

Hạo Nhiên và cùng hội Mầu Nhiệm vẫn đi khắp nơi trong thành phố để trị bọn cướp “ cả ngày” còn ai ngoài bọn xã hội đen đang ngang tàng lộng hành. Một đàn người mặt mũi bặm trợn đi đến trước mặt 4 người đang huyết sáo trong khi dân chạy trốn hết kia. Tên đầu xỏ cảnh cáo:

- Chúng tôi chỉ cần cô Hạo Nhiên! Những người không liên quan mau tránh ra.

Bảo che cho Hạo Nhiên rồi giương móng vuốt bảo vệ:

- Tại sao lại cần cô ấy! Tao đội trưởng nhóm đây!

Yellow và Red quay sang cùng một lúc đồng thanh hỏi:

- Anh là đội trưởng hồi nào! Từ lúc thành lập bảo bình đẳng mà!

- Cho anh ra oai tí! (Cậu ghé sát lại thì thầm)

Nhưng bọn kia không nói lời nào xông lên đánh nhau, trong khi bọn chúng cứ nhằm 3 người kia thì Hạo Nhiên bị bọn chúng chặn lại, rồi một tên ra sau vừa mới bịt miệng cô thì bị Hạo Nhiên dùng chiêu phá vây của sư phụ Minh Tự thúc vào sườn phải của hắn, dùng đầu lấy lực đập thật mạnh vào mặt hắn, khiến cho hắn lảo đảo đứng không vững. Nhưng bọn kia rất chuyên nghiệp một tên khác nhanh tay bịt khăn thuốc mê vào miệng cô, mấy tên khác giữ tay cô lại, thuốc mê ngấm dần làm cho sức mạnh giận dữ bị suy giảm, cô ngất đi, cái tên dùng khăn bịt miệng cô la oai oái:

- Tay tao bị cháy đen lòng bàn tay rồi! hu hu xót quá.

Bảo Không kịp ngăn bọn chúng đưa cô vào xe phóng đi mất. Rồi bọn kia cũng thôi đánh nhau tháo chạy hết, cậu bực mình dậm chân, lau mồ hôi nhễ nhại, ánh mắt lo lắng lẫn tức giận.

Một cô gái vẫn còn nhắm mắt ngủ, cậu trai ngồi bên cạnh dùng ngón tay di chuyển từ trán đến sống mũi rồi xuống môi thì dừng lại. Đúng lúc này Hạo Nhiên mở mắt, đôi mắt xanh trong veo làm cậu giật mình, Tiến tự dừng rút ngón tay lại.

“Không thể nào lúc cậu gặp lại Hạo Nhiên vẫn thấy mắt cô đen bình thường mà”.

Hạo Nhiên bật dậy sợ sệt lù ra tận góc giường cạnh giá. Tiến lúc này nhìn thấy một thứ rơi từ túi quần của cô, hai cái mắt kính áp tròng, làm cậu ngạc nhiên.

32. Chap 31 Mái Tóc Đỏ

Chap 31 Mái tóc đỏ

Bình thường Hạo Nhiên sẽ phải đeo kính áp tròng làm thay đổi con người, để tránh người ngoài để ý, còn lúc đi trừng phạt kẻ xấu cùng đồng bọn, thì cô sẽ không đeo, như vậy mới có thể dùng đôi mắt dụ hoặc này lừa mấy tên đại ca bắt tay và hậu quả sau đó thì đã biết. Vâng đây chính là chiến thuật phân tán lực lượng, còn cô dùng siêu năng lực đánh bại bọn cầm đầu, cái kế hoạch thất bại này là do Bảo nghĩ ra, mỗi lần chiến thắng là cậu lại tự đắc khen cái đầu của mình.

Còn bây giờ mặt Bảo xị ra như một nồi khoai luộc quá lâu, nhão nhoẹt, cậu đang tính kế cứu cô, chỉ vì cái kế hoạch đánh lẹ đó đã làm mất Hạo Nhiên.

- Chúng ta đến Trần phủ đòi người đi!

Bảo đang nộ khí xung thiên vì vô cùng giận dữ muốn cứu cô mà ông nội bảo phải tính toán thật kĩ, có thể là một cái bẫy của Hoàng Long. Cậu bóp chặt bàn tay dấm vào tường.

Tiến bốt ngạc nhiên rồi lại gần, mái tóc đỏ vẫn như ngày xưa, cậu cho dù là 5 năm tới cũng không thay đổi nó vì kiểu tóc này gắn với một kỉ niệm, chứ đừng hỏi 5 năm rồi sao tóc cậu vẫn vậy.

- Còn nhớ biệt danh Tiến tóc đỏ không? Cái đầu này mình để y nguyên là chờ đợi cái ngày biết đầu đang đi trên đường cậu sẽ nhận ra.

Hạo Nhiên vẫn im lặng nhìn cậu với ánh mắt xa lạ. Hạo Nhiên vẫn cảm thấy có gì đó quen thuộc nhưng cố gắng nhớ làm đầu cô lại nhức, thậm chí tinh thần đã ổn, đổi lại không nói chuyện, chỉ biết dùng hành động, đầu khác một con cảm là mấy. Tiến thở dài, có vẻ như cậu đang thấy một cô gái xa lạ, không còn là Hạo Nhiên khi xưa.

33. Chap 31 Lời Thầy Ấn Độ Phán

Chap 31 Lời thầy Ấn Độ phán

Hoàng Long hôm nay có mời một thầy phù thủy có tiếng đến nhà mình để hỏi vài điều.

Ông thầy Mannala đó đeo một cái kính dâm, mặc bộ đồ kì quái, tóc quấn khăn, người đeo vòng cổ như một dạng bùa chú. Hoàng Long cười giòn dã như thể đón một vị khách quý.

- Chào thầy! Tôi..

- Ngài không cần nói tôi cũng đã biết quý danh của ngài. Xung quanh luôn toả ra một làn khói đen u ám, ngài thống trị bóng tối, nếu không phải là hoá thân của quỷ sa tăng, thì cũng là một ông trùm khét tiếng. Con rồng màu đen luôn là biểu hiện linh hồn của ngài.

- Ha ha mặc dù ta đã dùng danh nghĩa là nhà kinh doanh vậy mà thầy cũng đoán ra được. Hôm nay ta muốn thầy tư vấn cho ta...

- Ở đây tôi thấy có hai vương quỷ đang xưng bá, vậy chắc ngài đã có đối thủ và muốn thống trị toàn bộ.

- Phải! (Hoàng Long bắt đầu nghiêm nghị nhìn cái ông thầy phù thủy)

- Ngài đã nghe đến truyền thuyết của quỷ sa tăng! Mọi người trên thế giới coi đó là một huyền thoại, nhưng những người như chúng tôi coi đó là một chuyện có thật. Ngài không phải truyền nhân của quỷ vương, nhưng con ngài hoặc đối thủ thì có thể.

- Nếu là con tôi thì rất tốt. Làm sao tôi thống nhất thiên hạ.

- Từ khi bước vào nhà ngài tôi đã biết cách để ngài nắm giữ quyền lực của bóng tối, chính là khi trái đất này không còn tồn tại ánh sáng. Con ngài, hãy để cậu ta giết chết một người thì cậu ta sẽ chiếm lĩnh được thế giới này.

- Giết ai?

Gã phù thủy dùng tay và trí tâm để cảm nhận rồi hắt thốt lên.

- Chính xác là căn phòng đi về hướng tây 30 mét trong biệt thự này, ở đó có một người mang trong mình thứ năng lượng vượt giới hạn của mặt trời, thiếu ánh sáng chính là điểm yếu của hắn.

34. Chap 32 Ai Dám Đụng Vào Hạo Nhiên

Chap 32 Ai dám đụng vào Hạo Nhiên

Khi Tiến đang buồn bã ngồi ở ghế, tựa cằm, chống tay, nhìn cô gái đang sợ sệt kia thì cánh cửa bỗng mở ra. Ba anh bước vào và đằng sau là một ông thầy nhìn rất lang băm.

- Đây là ai? Con bé này từ đâu ra!

Tiến có phần cảm thấy nguy hiểm, cậu đi ra ngay trước giường điệu bộ che chắn nói:

- Bạn con!

Rồi ba cậu quay ra hỏi một câu rất kì lạ :

- Thầy có chắc là con bé đó không?

- Ngài hãy nhìn kĩ đi!

Hoàng Long quay lại nhìn thật kĩ khuôn mặt của Hạo Nhiên, đôi mắt xanh biếc như màu của biển, đôi mắt ấy vừa lạnh lẽo, lại xuyên qua tâm can người khác, ông bắt đầu cười:

- Chỉ là đôi mắt dị tật thôi thầy!

Thầy phù thủy Mannala rất bình thản nói một câu chắc chắn:

- Sao ngài không dùng phép thử?

Hoàng Long ra hiệu cho tên đàn em phía sau, tên đó nhận lệnh tiến lên thì bị cậu đánh một cái vào mặt, hấn lão đảo, ba cậu tức giận:

- Tránh ra nhanh!

- Ba! Bạn của tôi mà ba cũng bắt là sao?

- Ta đâu bảo là bắt, chỉ là đang dùng phép thử.

Tiến tức giận, cậu đi tới cầm tay Hạo Nhiên, lúc này cô cũng cảm nhận thấy nguy hiểm nên không vùng vẫy, nghe theo cậu. Tiến ngang nhiên kéo cô đi qua mặt ba mình, làm ông ta ngạc nhiên mà đứng im như hoá đá, hình như vừa rồi ông đã nhìn thấy cảnh thằng con được ông mài cho thành sắt đá lại đang bảo vệ một đứa con gái. Ông định thần lại cùng vài tên đàn em đi theo chặn cậu trước cổng nhà.

- Con bé đó con phải giết nó để có thể thống trị thế giới này!

Hạo Nhiên sau khi nghe lời nói đó thì nhận ra, phải cái cảm giác chờ đợi câu trả lời, mong chờ người kia sẽ không chấp thuận giết cô vì bất cứ cái gì, hoàn cảnh này chắc chắn cô đã trải qua, phải chính là lúc mong chờ người khác cứu mình, cảm xúc mong một sự bảo vệ. Cô nhìn Tiến, chàng trai đối với cô ngay lúc này đây rất quen thuộc. Môi Tiến mấp máy mở ra khiến cho giây phút đó càng nghẹt thở hơn, cậu nói rất rõ ràng.

- Cho dù có nắm giữ được cả thế giới mà phải giết con nhỏ khờ này thì tôi chẳng cần gì cả! Ai dám đụng vào Hạo Nhiên, tôi sẽ không tha.

35. Chap 33 Hai Chàng Vệ Sĩ

Chap 33 Hai chàng vệ sĩ.

Bảo một mực mặc kệ lời khuyên can của mọi người, cậu liền đội mũ bảo hiểm vào rồi phóng như điên lao đến nhà của ông chủ thế giới ngầm Hoàng Long.

Hạo Nhiên rõ ràng thể hiện sự vui mừng, phải đây chính là lời cô muốn nghe nhất, cho dù là vì bản thân tự đứng nảy sinh cảm xúc chờ đợi, hay là một cái gì đó ở khóa khứ đang lặp lại, thì chỉ cần hiểu rằng cô nhất định phải nghe. Thằng con trai của Hoàng Long trả lời có vậy mà ông ta chết đứng luôn, rồi ông giận giữ ra lệnh.

- Cứ nhắm con bé mà bắt! Không phải khiêng nể cậu chủ.

Bọn thuộc hạ đã rõ ràng, chúng tiến đến, Tiến càng dang tay bảo vệ cô trong vòng an toàn sau lưng cậu.

- Ya!

Cuộc hỗn chiến đã xảy ra, bọn thuộc hạ chủ yếu là nhắm vào cô, còn cậu thì chỉ có vài tên cố tách cậu ra, một tên vừa túm được tay Tiểu Yên thì bị sự giận dữ của cô làm cho giật điện cao áp, tóc tai dựng ngược hết cả lên y như bờm sư tử, mấy tên đó bắt đầu tách ra e dè Hạo Nhiên.

- Đó ngài thấy chưa! (thầy Mannala có vẻ tự đắc)

- Chà! Thầy hay thiệt! Mà tại sao con bé đó lại xuất hiện ở nhà tôi! Quá là trùng hợp.

- Đó là định mệnh!

Ông thầy đó cười. Đúng lúc này Bảo phi xe dừng trước biệt thự Hoàng Long, cậu chạy đến cầm mũ bảo hiểm đánh vào đầu mấy tên canh gác, sau đó trèo qua cổng, rồi chạy đến đánh bọn chúng.

Cả Bảo Tiến đều xông vào phá vòng vây xung quanh Hạo Nhiên, hai anh chàng che chắn như một vòng tròn còn cô thọt lỏm ở giữa.

- Lại là cậu! Cậu đang làm gì ở đây về nhà đi! (Tiến bắt chuyện)

- Tôi đến cứu Hạo Nhiên! Cậu không phận sự đừng xía vào. (Bảo cười)

- Hạo Nhiên là của tôi! Nên tôi sẽ phải bảo vệ cô ấy. (Tiến nói một câu khẳng định)

- Cô ấy là vợ chưa cưới của tôi đấy! Đừng hòng cướp.(Bảo nói một câu chắc nịch).

- Vậy xem ai tiêu diệt định nhiều hơn thì có cô ấy nhé! (Tiến cười phá lên)

- Ok! (Bảo cũng cười theo).

Cô nàng Hạo Nhiên bị bọn họ ép chặt nên cùng lúc xô hai tên đó ra, cả hai cậu đều chúi mũi về phía trước, rồi thuận đà đánh thối!

36. Chap 34 Giải Cứu Công Chúa

Chap 34 Giải cứu công chúa

Hai anh chàng si tình đánh đắm túi bụi, bọn thuộc hạ chỉ nhằm vào Bảo, thành ra cậu đánh được rất nhiều tên, còn Tiến chẳng có ai, rồi cậu tia thấy một tên vệ sĩ ngu ngơ:

- Ê! Đánh anh đi! Anh thưởng tiền.

- Dạ em không dám.

Rồi hấn lại lao vào vòng vây quanh Bảo, Tiến bực mình xía vào đánh ké, Bảo tuy mệt, lau khoé môi dính máu cậu cười cợt tên tình địch kia:

- Sao tranh phần tôi! Không có suất hả?

- Đâu đang thi thố thì phải xen vào.

Hai anh chàng làm cho mấy tên vệ sĩ nằm ngả rạ, nhưng bọn chúng lại đứng lên rất nhanh như rombie. Rồi Tiến quát to:

- Dẫn cô ấy chạy về phía bên phải của biệt thự! Nhanh ở đó có sẵn cầu thang để trèo lên thoát khỏi tường kích điện đấy.

Bảo nhanh trí túm tay Hạo Nhiên chạy đi, khi bọn thuộc hạ toan chạy theo thì Tiến lúi từ bao lưng ra một khẩu súng, cậu bắn một phát cảnh cáo “bàng”:

- Đứa nào chạy theo anh bắn ngay!

Bọn thuộc hạ dừng hết lại, thời gian cầm chân đã giúp cho Bảo và Hạo Nhiên leo lên cầu thang nhảy xuống đất trốn thoát, Hoàng Long tức giận đi đến tát thẳng con trai một cái đau điếng:

- Đồ ngu! Tại sao mày lại yếu lòng vì một đứa con gái.

Bảo ôm má rồi cười rất quỷ dị:

- Vì tôi thích cô ấy!

Hoàng Long nghe xong thì kêu mang gia pháp ra, ông lấy cái roi mây vàng quất vào chân cậu:

- Nghịch tử!

37. Chap 35 Tiền Giấy

Chap 35 Tiền giấy

Bảo thở mạnh, đúng là trận đánh nhau khiến cậu mất nhiều sức nhất cho tới bây giờ, vào địa bàn của ông trùm có khác, toàn tên vệ sĩ không biết đau, ngã rồi lại đứng lên như xác sống. Hạo Nhiên vẫn bản thân từ lúc nhảy xuống trốn chạy, cô ngay cả lúc này vẫn cái khuôn mặt như đang suy nghĩ điều gì đó. Rồi cô chợt nhận ra, cô đã nhớ ra, một chuyện trong khoá khứ.

Hạo Nhiên nói một câu lần thứ 2 sau 3 năm im lặng tiếp, làm Bảo tròn con mắt.

- Tôi là Hạo Nhiên!

Bảo ngạc nhiên hết mức, cậu cứ nghĩ cô sẽ lại mãi mãi im lặng như vậy, không nói chuyện nữa, cậu ôm Hạo Nhiên, rồi vui mừng hét lên.

- Trời! Sau ba năm im lặng cuối cùng cậu cũng chịu nói một câu rồi sao! Cậu đã nhớ ra hết mọi chuyện!

Hạo Nhiên cup mi mắt như thể lại buồn trở lại, cô thì thầm bên tai cậu.

- Tôi chỉ nhớ được mình có tên là Dương Hạo Nhiên. Tôi vẫn không nhớ gì khác.

Chính cái hoàn cảnh éo le lặp lại ở nhà của Tiến đã làm cho Hạo Nhiên nhớ lại được tên mình, ngoài ra mọi thứ vẫn chỉ là một dạng mộng lung khó tả, khó mà cố gắng nhớ lại.

- Không sao! Nhớ ra được cái tên là cả một kỳ tích rồi!

Cậu đứng dậy kéo cô về hội quán Nhiệm Màu.

- Ông nội ơi! Con đem cậu ấy về rồi này he he.

Bọn đồng môn vui mừng chạy ra bá vai ôm cổ cậu, Bảo sư huynh liều mạng đi cứu người yêu mà tới chỗ địa phủ Hoàng Long đúng là muốn cho mọi người sợ khiếp vía mà.

Yellow tuy không thích Hạo Nhiên cho lắm vì cái vụ ngày trước bị cô làm cho cháy đen thui như điện giật nên cậu vẫn khó mà rộng lòng bỏ qua (Yellow chính là cái tên đòi xem mặt cô lúc Bảo đang công cô trên lưng), thấy sư huynh lao vào hang cọp cứu mỹ nhân cho nên cậu đã vô cùng sốt ruột ngồi đốt tiền địa phủ cho 2 người.

- Em đốt cho anh chứ không phải cho nhỏ đâu!

Bảo thấy cái tên dở hơi đang ngồi đốt tiền giấy kia liền hung hăng đi tới vỗ đốp vào đầu hắn.

- Mi nguyên rửa anh chết à!

Yellow nghe thấy tiếng cậu cùng cú đánh bạo lực không thể lẫn với ai, cậu vui mừng ôm Bảo:

- Em nhớ ca ca quá hu hu!

Đúng lúc này Red đi tới trên tay cầm bó hương và sấp tiền giấy thấy Bảo giật mình tưởng ma:

- Ôi sư huynh! Đừng ám muội vì mấy vụ so tài thua muội nha! A aaaa.

Hạo Nhiên tự dưng thấy buồn cười vì tình huynh đệ vô cùng sâu sắc của hai người đó với Bảo, còn cậu thì chết đứng như pho tượng.

38. Chap 36 Đây Là Bản Chất Của Tào Tháo

Chap 36 Đây là bản chất của Tào Tháo

Cái tin đồn giết một người sẽ thống trị cả bóng tối, thế giới ngầm, đã loan ra vì bị một vài tên đàn em bị mua chuộc nói ra khi nghe trộm được ở nhà của ông trùm Hoàng Long, tin này đã đến tận tai của Tào Tháo.

Hắn có đôi mắt sắc bén, hàn khí lạnh như băng ngàn năm, khuôn mặt lại rất nam tính, sống mũi thẳng cao càng tôn lên nét đẹp của người phương đông lai người châu Âu, nhưng khẳng định rằng hắn là gốc phương đông chính hiệu. Dù sao hắn cũng mới 25 tuổi mà đã thành ông trùm bảo kê, người trong thế giới ngầm ca tụng hắn là tuổi trẻ tài cao quả không ngoa, vì cái ghế hắn ngồi hiện tại chỉ mất 2 năm để gây dựng và 3 năm phát triển. Làm cho thế lực của Hoàng Long bị áp đảo. Hắn chính xác là một kẻ rất tham lam, tham vọng quyền lực, hắn đã qua cái thời ngây ngô 5 năm trước.

- Liệu tin được không? Lỡ tên đó giả vờ lừa chúng ta thì sao?

Tào Tháo nhàn nhã hút điếu thuốc, rồi tên đàn em Trịnh Bình thân tín dám khẳng định.

- Là thật! Để tôi bắt gã đến đây nhé!

- Ừ! Cậu làm đi.

Cửa phòng đóng lại, mới chưa được 2 phút thì có một bóng hồng xinh đẹp ẻo lả đi đến, thướt tha, quyến rũ, cô tiến đến choàng tay qua cổ của Tào Tháo, rồi liếm vành tai hắn thủ thủ:

- Em nhớ anh quá! Anh đã xong việc chưa.

Hắn cười như có như không chỉ nói ngắn gọn.

- Em cần tiền à! Hay cần tình!

- Em cần anh.

Cô ả có cái tên Uyển Quyên cứ ve vãn hắn, bàn tay không chịu yên từng chút một bật cúc áo của Tào Tháo. Hắn lúc này đang nhìn vào một bức ảnh, ngón tay nhẹ nhàng sờ lên khuôn mặt của người trong ảnh, nụ cười luôn ám ảnh hắn, người đó chính là nguyên nhân làm cho hắn thành Tào Tháo của ngày hôm nay. Cô ả với tay gạt cái khung ảnh xuống xấp trên bàn, rồi cau có:

- Cô ta chết rồi!

Đáy mắt hắn bỗng phun trào lửa giận. Hắn lôi ả từ đằng sau ra dùng tay trái kéo cô ả Uyển Quyên ngã xuống đất ra lệnh.

- Liếm đi! Liếm cho đến khi mày hết thèm đi!

Bị hắn lăng nhục như vậy, nhưng ả không phản kháng, vì cô ta đã yêu phải một tên lúc dễ tính lúc lại hoá quỷ, hắn tuy thất thường như vậy nhưng cô vẫn yêu, đến mức ghen với cả người đã chết. Cô lấy tay mở khoá quần hắn ra.

39. Chap 38 Không Bằng Một Bông Hoa

Chap 38 Không bằng một bông hoa

- Cậu ở nhà đi! Để ba người chúng tôi đi thôi!

Bảo quyết định không cho Hạo Nhiên ra ngoài đường, vì cậu sợ cô lại bị cái tên tình địch chết tiệt đó bắt đi thì tính sao, cậu không muốn cô gặp nguy hiểm. Hạo Nhiên cũng gật đầu đồng ý. Từ cái hôm cậu nghe thấy Hạo Nhiên nói chuyện được, cậu liền vội vàng kể cho ông nội ngay, nhưng có điều là cô bây giờ lại tiếp

tục không thể nói chuyện, Hạo Nhiên có muốn thốt ra một chữ cũng không xong, người đã không nói được cảm thấy khó chịu rồi hướng chỉ người đối diện chờ mong, cô lại buồn mà trở về phòng, rồi trùm chăn lên, Bảo chỉ có thể thở dài.

Vậy nên tốt nhất là để cô ở nhà, coi như là một viên ngọc dễ vỡ đi, biết đâu có lúc tỉnh tâm lại có thể mở miệng nói được. Đây là hậu quả của việc sợ quá độ, hoặc cô ấy đã phải la hét lên một điều gì đó, gây chấn động vào dây thần kinh, nên có muốn nói cũng không thể nói. Nếu cô còn nhớ được việc mình bị yểm bùa im lìm như một con búp bê trong đêm kinh hoàng đó, muốn hét lên “anh hai cứu em” cũng không xong thì có lẽ Lưu sư phụ đã biết cách cứu chữa.

Hạo Nhiên nhìn bọn họ đi rồi cô lại buồn buồn mà ra vườn ngắm hoa.

Ngón tay sờ lên cánh hoa ngọc thạch tinh khôi, nếu như cuộc đời cô giống bông hoa, luôn gặp nguy hiểm khi mọc gần thác nước, và rồi vẫn khỏe mạnh tươi đẹp khi đem về đây trồng. Thì tại sao Hạo Nhiên không được như vậy, cô cũng đã chết đi sống lại, ông trời nên ban cho cô điều gì đó tốt đẹp chứ, tại sao chỉ để cô nói được những lúc quan trọng, vậy còn bình thường để cô không thể giao tiếp. Sống như một con ngọc, không giao tiếp, dùng hành động để nói lên điều mình muốn nói, cô còn thành kẻ vương tay vương chân không giúp được Bảo, thật vô dụng.

Nước mắt cứ chảy ra từng giọt xuống mặt đất, ngấm vào gốc rễ của bông hoa thạch ngọc tinh khôi. Lúc Hạo Nhiên đứng dậy bỏ đi, cô đã không nhìn được cảnh bông hoa đã nở được một nụ hoa nhỏ xen kẽ, từ trước đến nay nó luôn mọc một mình, hạt giống sẽ bị gió thổi bay tạt mầm trên mặt đất, vì vậy hoa này nở một nụ hoa nhỏ đúng là kì lạ, phải chăng nước mắt cô đã làm thay đổi tập tính cô độc của hoa.

40. Chap 39 Ở Nơi An Toàn Cũng Vẫn Bị Bắt

Chap 39 Ở nơi an toàn cũng vẫn bị bắt.

“Cộc”

Một tên đồng môn chạy ra mở cửa, rồi sợ hãi nhìn đám người mặc đồ đen trước mặt. cậu ta vội vàng la hét như cái loa giảm giá hàng khuyến mãi:

- Chạy đi chúng mày ơi! Bọn xã hội đen nó đang ở ngay kia kìa.

Cả lũ đang tập võ thì trốn đi hết, đúng là chúng chỉ biết học lý thuyết mà không biết thực hành, làm cho mấy tên xã hội đen cười mỉa mai. Lưu sư phụ thấy học trò chạy loạn lên còn vào phòng ông trốn nên vội vàng đi ra phòng khách.

Trịnh Bình vắt chéo chân, tỏ vẻ khinh khỉnh, Lưu sư phụ kìm cơn giận lên tiếng:

- Ngài đây sao lại đến võ quán của tôi!
- Muốn ông giao một người.
- Nơi này chẳng giam người của ngài! Xin mời về đi!
- Là một cô gái có đôi mắt xanh, tóc vàng, giao ngay ra.
- Chỗ tôi không có ai như vậy.

Lưu Thiều Hoa tuy có ngạc nhiên nhưng ông tỏ ra như không có gì, hất lời khẩu súng ra chìa thẳng về hướng ông:

- Giao nó ngay!

Một tên đồng môn lén nhìn thấy chuyện đang xảy ra ở phòng khách, chạy đi tìm Hạo Nhiên, thì thấy cô đang thần thờ nhìn trời xanh. Cậu ta chạy đến vỗ vai cô:

- Này cô gái điên áp! Trốn đi! Bọn chúng bắt cô đấy.

Hạo Nhiên giật mình quay lại nhìn, túm áo cậu ta ý bảo rằng nói rõ hơn.

- Tên đó đang chìa súng vào sư phụ! Hắn sẽ lục tung nơi này tìm cô đấy! Mau đi theo tôi!

Cô giật tay ra khỏi tay cậu ta rồi chạy về hướng phòng khách, cậu không kịp ngăn lại.

- Có giao ra không?

Hạo Nhiên lạnh lùng đi vào, cô sẽ không chạy trốn, cho dù có bao nhiêu kẻ muốn giết cô thì Hạo Nhiên nhất định phải đứng ở đây, cho bọn chúng thỏa mãn, không liên lụy người khác, cho dù có là cô gái câm thì sự dũng cảm đã được nhân lên rất nhiều sau khi cô nhận ra giá trị của mình, khuyết tật thì sao, bị người ta muốn giết thì sao, để mọi người coi mình là một cốc thủy tinh dễ vỡ là điều mà Hạo Nhiên ghét nhất, cô chắc chắn không muốn biến mình thành kẻ vô dụng.

Sự xuất hiện này ngay trước mặt hắn làm Trịnh Bình khá ngạc nhiên, đôi mắt xanh biếc lạnh lùng cộng giập dữ nhìn rất đáng sợ, phải đó là điều khiến hắn giật mình.

- Chạy đi! Mặc kệ ta!

Lời nói lo lắng của sư phụ Lưu thúc giục cô, nhưng Hạo Nhiên lắc đầu từ chối, cô cười như khăng định rằng sẽ đi theo chúng, không để cho người xung quanh gặp nguy hiểm vì cô.

Hạo Nhiên sẽ mạnh mẽ chống lại, sẽ không sợ sệt, cô là cây sương rồng đầy gai nhọn hoắt chứ không phải là thủy tinh dễ vỡ.

Trịnh Bình ra hiệu cho đàn em bắt cô, bọn chúng tiến tới trói tay cô lại, Hạo Nhiên cúi chào Lưu sư phụ, rồi đi theo bọn chúng.

Bọn đồng môn thấy sự dũng cảm của cô, nhìn lại bản thân thấy xấu hổ. Một tên hô hào:

- Bảo vệ điện áp! Bảo vệ sư phụ! Bảo vệ võ đường!

Bọn còn lại nhất trí ra chỗ giá để vũ khí, cầm hết gậy để luyện võ đồng loạt chạy ra dàn thành hàng chắn, tên cầm đầu hất mặt lên quát:

- 4 năm học võ của ta đến lúc có đất để thực hiện rồi! Các người đừng hòng mang cô ấy đi!

41. Chap 39 Mặc Kệ Tôi

Chap 39 Mặc kệ tôi

Bọn đàn em đang dẫn Hạo Nhiên đi thì khựng lại, dũng khí của bọn đồng môn võ đường Nhiệm Màu đúng là không tầm thường, chúng đang nhìn thấy một con rồng vàng gầm gừ xung quanh nộ khí xung thiên của bọn đó. Tên cầm đầu lao lên, cùng lúc cả lũ cũng nhao nhao chạy lên.

Khi tên cầm đầu đang chuẩn bị phang gậy thì bỗng dừng lại, trán cậu đang rất kén, khuôn mặt lạnh toát, mồ hôi chảy từng giọt. Bởi vì tên đó đang dí súng vào ngay chính giữa trán của cậu ta.

- Đồ chơi đúng không? (cậu ta run run)

- Hàng nhập khẩu! Lên nòng 5 viên đạn, bắn trong bán kính 30 mét, cự li này nổ tung não đấy.

Bọn đồng môn run sợ lùi lại, rồi tên chìa súng quát:

- Bỏ hết gậy xuống! Tránh xa ra.

Bọn đồng môn đang bắn khoả, tay run run phân vân rõ rệt, Hạo Nhiên ngay lúc này, trong tình thế nguy hiểm, cô đã cố gắng muốn hét lên “mặc kệ tôi”, nhưng không sao nói ra được. Rồi cô nhìn tên chìa súng tỏ ra ánh mắt rằng tha cho họ tôi sẽ đi theo.

Tên đó lôi cô đi tiến về phía cửa vẫn cầm súng chĩa xung quanh dọa dẫm. Khi cô đã bị bắt vào xe, thì lúc này Trịnh Bình mới thôi không chĩa súng vào người Lưu sư phụ, hần cười hả hê bỏ đi, võ quán thì sao, cũng không đâu lại được xã hội đen, đây chính là cái điều minh chứng cho cái gọi là “tà ác lên ngôi chính nghĩa vút vào sọt rác”.

Chiếc xe đem cô đến địa phủ của Tào Tháo

42. Chap 40 Anh Không Nhận Ra Em, Nhưng Em Thì Có

Chap 40 Anh không nhận ra em, nhưng em thì có

Tào Tháo đang chăm chú gõ bàn phím, hần đang kiểm tra thu nhập hoạt động của tháng này.

“Cộc”.

- Vào đi!

Trịnh Bình mở cửa đi vào, rồi cúi xuống 45 độ kính cẩn nói:

- Đã bắt được con bé đó!

- Dẫn vào!

Hạo Nhiên bị đưa vào phòng làm việc của Tào Tháo, cô tựa quỵ vùng vẫy vì bị trói, mái tóc xoã hết xuống che toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn đang tức giận.

Tào Tháo bảo Trịnh Bình đi ra, cách cửa khép lại, hần nhàn nhả đứng dậy đi ra trước mặt cô, ngồi tựa lên thành bàn, cười ma quỷ. Hần với tay đến nâng cằm cô lên nói câu cảm thán.

- Để xem người mang sức mạnh siêu nhiên có khuôn mặt ra sao?

Tóc cô bắt đầu xuôi về hai bên để lộ một nửa khuôn mặt đang tức giận, hần bắt đầu tắt ngay nụ cười, rồi đôi mắt mở to ra một cách ngạc nhiên, hần dùng tay phẩy những sợi tóc vướng mắt kia đi, bây giờ đã nhìn thấy rõ ràng, hần bắt giác nói lắp:

- Hạo ... Nhiên...em ...em đúng không?

Hạo Nhiên lắc đầu mạnh để thoát khỏi bàn tay ma quỷ đó, cô muốn dùng năng lực tức giận ngay lúc này vậy mà lại không làm hần bị sao cả, tại sao lại như vậy, chẳng lẽ cô đã bị mất năng lực siêu nhiên?

Rồi cô mới nhìn xuống bàn tay đang đụng vào cô lại là một bàn tay kì lạ. Nó bóng, nhẵn mịn và không giống da người. Hần lại đổi tay kia giữ chặt cằm của cô, khuôn mặt vui mừng, biểu lộ cảm xúc đang mất sự kiểm soát. Nhưng hần thấy đôi mắt xanh biếc ấy thì giật mình, rồi tâm tư của hần lại rối bời lên lại nói những lời không rõ ràng:

- Không phải! Hạo Nhiên của tôi đâu có đôi mắt này ha ha mày điên rồi Thiên à!

Tào Tháo vang danh ác độc này chính là Dương Hạo Thiên của 5 năm sau, hần không còn là người anh trai thiên thần của cô nữa.

Hạo Nhiên bắt đầu nhìn kĩ hần hơn, rõ ràng cảm xúc sợ hãi, cảm giác quen thuộc, dội về tâm trí cô.

Hình ảnh anh hai đưa cô đi học, đưa cô đi chơi công viên, hai anh em cùng đến vườn bách thú,...tất cả những hình ảnh tốt đẹp đó hiện lên trong bộ não đã lãng quên của cô.

Phải đó là người anh thiên thần Dương Hạo Thiên mọi chuyện khoá khứ cứ lần lượt dồn về tâm trí cô, có lẽ là do đã gặp lại Tiến và giờ là anh Thiên.

Hạo Nhiên tự đứng lại muốn khóc, cô muốn mở miệng nói “ Anh ơi”, nhưng lại không thốt ra được. Tại sao ông trời lại tàn nhẫn như vậy, hãy để cô gọi anh một tiếng thôi, mắt cô cứ thế rơi ra từng giọt nước mắt đau khổ, chỉ nhìn anh trai như vậy.

Cho đến lúc này cái đêm kinh hoàng ấy vẫn chưa bị đánh thức trong tiềm thức của Hạo Nhiên, cô cho đến bây giờ mới nhớ ra được những kí ức vui vẻ như vậy thôi.

Hạo Thiên cười lên như một thằng điên, cô không còn là em gái bé bỏng 17 tuổi của hắn, cô đã 22 tuổi, nên nét mặt đáng người đã khác xưa, lại thêm đôi mắt xanh biếc đáng sợ, rồi hắn tự cho rằng bản thân đã ảo tưởng quá nhiều, có lẽ vì nhớ cô, vật vờ trong hồi hận làm hắn chính thời điểm này tưởng mình bị điên.

Cuộc điều tra danh tính bị dừng lại, hắn kêu Trịnh Bình rồi hét lên.

- Đem nó xuống hầm ngay đi!

Tên đàn em thân tín nhận lệnh rồi có hai tên khác đi vào lôi cô đi, Hạo Nhiên cứ thế nhìn bóng dáng của anh trai khuất xa tầm mắt, nhoè đi vì những giọt nước mắt đau khổ mặn chát của cô. Ông trời thật sự biết làm ra hoàn cảnh cay nghiệt, đã nhìn thấy nhau nhưng không thể nhận ra nhau.

43. Chap 41 Tin Dữ Dồn Về Tai Vệ Sĩ

Chap 41 Tin dữ dồn về tai vệ sĩ

Bảo cùng hội kia đi dẹp loạn về xong, tuy thiếu Hạo Nhiên nên không làm cho bọn chúng tỉnh ngộ, nhưng cũng dạy cho chúng bài học là “ còn hội Nhiệm Màu thì còn công lý”.

Bảo vừa bước vào cửa võ quán thì tất luôn nụ cười, Yellow và Red cũng đứng im bất động luôn.

Trước mắt bọn họ là bọn đồng môn đang khóc sụt sùi, tên nào tên nấy như đang đi đưa tang.

- Có chuyện gì vậy!

Cái tên đã dẫn đầu bọn họ đứng dậy vùng lên đánh địch nhưng lại thất bại ê chề, cậu ta chạy tới cúi xuống:

- Em xin lỗi anh! Ngàn vạn lần xin lỗi.

- Nhưng đã có chuyện gì!

- Cô gái điện áp bị bắt đi rồi!

- HẢ????

Bảo phi như bay đến phòng ông nội, lúc này ông cậu đang thở dài, rồi thấy Bảo thì vội vàng nói:

- Bảo nhi! Cô bé đó bị bắt đi rồi! Bọn xã hội đen đã đến đây!

Bảo đá lung tung vào không khí, như thể cậu đang tẩu hoả nhập ma. Rõ ràng là đã để cô ở nhà, tưởng sẽ an toàn vậy mà đổi lại việc này lại khiến cô bị bắt đi mà cậu không biết để mà cứu. Cậu tự đánh vào đầu mình mấy cái, Yellow và Red giữ chặt hai tay cậu lại:

- Sư huynh bình tĩnh đi!

- Buông ra!

Cậu hất tay hai đứa đó ra rồi quay đi, Lưu sư phụ nói:

- Cháu định đi đâu!

- Cháu sẽ đến địa phủ Hoàng Long đòi người!

Rồi cậu chạy đi ngay một cách rất vội vã. Chiếc xe mô tô và mũ bảo hiểm lại đồng hành cùng cậu.

“ Kít”.

Bảo đi đến như thần gió bão, khuôn mặt cau có tức giận, bàn tay bóp chặt lại. Bọn canh gác bên ngoài thấy cậu thì xông tới. Chúng còn chưa kịp đâm cậu thì đã bị cậu xẹt bình hơi cay giấu ở sau tay. Hai tên đó ôm mặt lăn ra đất la oai oái “ ôi cay mắt tao rồi”. Bảo lè lưỡi trêu bọn chúng.

- Tao rút kinh nghiệm rồi! Cho chúng mày hết thành zombie nhé!

Rồi cậu lấy chum khoá trong túi bọn chúng mở cửa, hiên ngang đi đến. Bọn vệ sĩ từ đâu đông như kiến chạy ồ ạt ra. Cảnh đánh nhau nẩy lửa diễn ra. Cậu xẹt hơi cay vào mặt bọn chúng, vài tên lớp trong thì ôm mặt nằm lăn ra đất, đúng lúc cái bình không phụt ra nữa, cậu lắc lắc rồi vút đi.

- Trời hết nhiên liệu! Thôi được lên đây đấu tay đôi!

Bảo móc tay khiêu khích bọn chúng, không phải tay đôi mà là 3 thằng cùng xông vào trước. Một tên đâm trúng má cậu, làm Bảo phụt ra máu.

Cậu lão đảo lau khoé môi dính máu đi, trừng mắt tức giận.

- Hay! Bọn zombie chết tiệt!

Có một tên lao đến đâm cậu thì bị chặn lại bởi một bàn tay nhỏ bé. Một cô gái tinh nghịch hất mặt lên cười.

- Ba năm xuống núi huynh lại yếu đến mức này sao?

Cô gái cười phá lên rồi vịn tay tên đối diện khiến hắn bị xoắn tay, la lên :

- Đau! AAA!

Bảo ngạc nhiên nhìn cái cô gái trước mặt, một cô gái mái tóc đen dài, thân hình hoàn hảo, ăn mặc rất thoáng, làm cậu có chút ngượng. Cô gái quật tên vệ sĩ ngã xuống đất rồi quay qua nhìn cậu.

- Lại gặp nhau!

44. Chap 42 Thiều Hoa Yên Tử Đã Có Mặt Ở Trái Đất

Chap 42 Thiều Hoa Yên Tử đã có mặt ở trái đất

Khi Bảo vừa phóng xe đi, thì 5 phút sau một chiếc xe mô tô dừng lại, người lái xe cởi mũ bảo hiểm ra hất tóc, cô gái ấy mặc áo da khoác bên ngoài, quần bò 10 phân khoe chân thon dài, đôi giày hở bảo màu đen, đến trước hội quán võ đường Nhiệm Màu.

Cảnh tang thương trong võ đường làm cô nhóc hết cười, cô cúi chào rất to:

- Xin chào các bạn!

Một tên đồng môn đi đến trước mặt cô hỏi:

- Cô là!

- Thiều Hoa Yên Tử! Cho tôi gặp Bảo sư huynh cái!

Mặt Yên tử bề ngoài thì thiên thần nhưng bên trong lại đang cười hiểm ác.

“ Ba năm ròng rã chờ ngày báo thù đã đến, luyện tập cực khổ đã đạt đến trình độ bậc thượng, người ngoài hành tinh Yên Tử đã được xuống núi để đến trái đất của hai tên gian tình trú ngụ, trái đất này sẽ bị cô tàn phá hê hê”.

- Huynh ấy đi cứu cô gái điện áp rồi!

- Cô gái điện áp!

Đúng lúc này sư phụ Lưu đi ra vì lúc này đệ tử báo với ông là có khách. Ông ban đầu không nhận ra còn hỏi:

- Cháu là ai!

- Thúc thúc! Cháu là Yên Tử đây! Con của ba Minh Tự!

Cô ra vẻ nũng nịu làm cho bọn đồng môn điều đứng, cô ấy đúng là một con bé yêu nghiệt dễ thương. Phải vỏ bọc này là cô nguy tạo để đến đây xâm lăng trái đất mà.

Lưu sư phụ chợt nhận ra:

- Ôi! Cháu đã lớn thế này rồi sao?

- Vâng! Nhưng sư huynh Bảo đâu ạ!

Lưu sư phụ buồn lòng nói:

- Nó đi cứu cô bé mà từng lên núi với ở với cháu ấy!

Yên Tử vội vàng hỏi rõ đầu đuôi câu chuyện rồi được Lưu sư phụ chỉ đường đến địa phủ Hoàng Long, nổi tiếng nhất vùng. Cô ấy liền nhảy lên xe mô tô phóng đi luôn.

Vừa lái xe vừa tức giận hét to:

- Tại sao đến lúc ta tìm các người tính nợ thì lại gặp chuyện chớ! Xừ!

45. Chap 43 Song Kiếm Hợp Bích

Chap 43 song kiếm hợp bích

Yên Tử kéo áo Bảo lại gần rồi hách dịch:

- Còn nhận ra ta không hả tên phản bội!

- Xin lỗi nhưng cô là ai?

Yên Tử vuốt cơn tức xuống bụng rồi nhoẻn miệng cười làm mặt cậu tá hỏa lên.

- Ta là Yên Tử đây! Là La la!

- Yên Tử!

Bảo nuốt nước miếng một cái, cô nhóc lạnh chanh năm nào giờ đúng là chuẩn của thiếu nữ rồi nhưng đổi lại vẻ nguy hiểm đã nhân lên gấp 2 à không gấp 4 cũng nên. Cậu ra vẻ hoà nhã cười:

- Ra là sư muội đáng yêu của ta sao?

Bọn vệ sĩ tức giận vì thấy hai tên dám xông vào địa phủ kia nhõn nhõn nói chuyện, một tên tức mình hẳn cũng là loại biết võ đai đen nên phi thân đến đâm một cái vào mặt cô. Yên Tử đang cười cợt thì bị lệch mồm mất 30 độ, phút giây cô lườm tên đó rất chậm. Chân đá vào háng hắn làm tên đó rú ầm lên “au au”.

Cô bực mình lau máu đi, Bảo và Yên Tử bị dồn thành trọng tâm ở giữa vòng vây. Bảo cười cười:

- Bây giờ chúng ta bắt tay nhau nhé! Chuyện cũ tính sau có được không?

- Ô kê!

Cả hai bắt đầu xông vào tả xung hữu đột, phá vòng vây của bọn vệ sĩ. Đánh cho bọn vệ sĩ nằm lăn lóc ra, rồi cả hai cùng chạy đến nhà chính của cả khoảng sân rộng thênh thang này, bọn đàn em lừa đảng sau hô to:

- ĐỨNG LẠI!!!!!!

Vừa mới chạy đến cửa, thì có hai tên mặt lạnh như tiền xu giơ súng ra chĩa về hai người bọn họ.

- Đứng im không tao bắn!

Bọn chạy đằng sau đến nơi thì tró hai người lại, Bảo quát lên.

- Thả cô ấy ra ngay! Bọn Khôn! Ông ta đâu! Hoàng Long đâu!

Tên vệ sĩ định giơ tay tát cậu vì thái độ vô lễ thì Hoàng Long đi ra bảo dừng lại ông ta hỏi một cách điềm tĩnh trước hai tên to gan dám vào đây gây chuyện.

- Các người dám đến đây làm loạn!

- Thả Hạo Nhiên ra ngay! (Bảo hét lên một cách tức giận làm Yên Tử để tâm).

- Ta đang nhốt giam nhiều người lắm! Mặt mũi ra sao?(ông ta đang dò xét)

- Cô ấy chính là người hôm trước cậu con quý tử của ông bắt cóc đấy! Đừng giả vờ!

Một tên đàn em hốt hải chạy đến thì thâm vào tai ông ta chuyện gì đó, khiến cho Hoàng Long tức giận quát lên:

- Giam chúng lại!

Rồi ông ta hậm hực bỏ đi, hướng tới phòng làm việc.

46. Chap 44 Con Quỷ Nổi Giận

Chap 44 Con quỷ nổi giận

Tiến từ nãy giờ bị nhốt trên phòng, cậu tự dưng nghe thấy tiếng đánh nhau thì vội vàng hóng chuyện mở cửa sổ ra xem thì cái cảnh tên hôm nọ và một cô gái đang đánh mấy tên vệ sĩ nằm la liệt dưới đất làm cậu thích thú. Cậu chống cằm xem trò vui. Cậu cứ bình thản như vậy cho đến khi Bảo hét to quát người cha quyền lực của cậu một câu rất rõ ràng.

“ Hạo Nhiên bị ông ta bắt”.

Tiến điên lên đi đến cái cánh cửa niêm phong nhốt cậu, cứ thế đá, xô cửa một cách dữ dội, cậu đang hoá thành con thú điên không còn cảm nhận được đau đớn khi hành thân mình như vậy. Tiến nhăn mặt giận dữ:

- Thả ta ra ngay! Có thả không ta giết hết chúng mày.

Hai tên canh bên ngoài sợ quá mà phải mở cửa cho cậu, bọn chúng không muốn bị cậu tra tấn hành hạ đâu, cậu ta nhớ thù rất dai. Cửa mới hé đã bị Tiến xô ra đập vào mặt bọn canh gác. Cậu chạy nhanh mang theo sát khí tức giận đi đến phòng ba mình.

“ RẦM”.

Tiến đi vào thì đúng lúc nghe được câu của tên thuộc hạ thân tín của ba cậu:

- Bọn Tào Tháo bắt cô bé đó rồi!

- Rốt cuộc là sao, ai? Ai bắt Hạo Nhiên!

Tiến túm áo tên đó dồn hấn về bức tường, đè tay lên ngực hấn làm cho hô hấp khó khăn.

- Là Tào Tháo!

Cậu buông tay ra định bỏ đi thì Hoàng Long quát lên:

- Con định đi một mình sao?

- Chẳng phải ông đã tách tôi khỏi bọn thuộc hạ còn gì! (Cậu tức giận trả lời)

- Lần này con muốn dẫn bao nhiêu tên thì dẫn đi!

Ba cậu nói một câu khiến cho Tiến rất bất ngờ, rồi cậu cười khẩy bỏ đi. Hoàng Long đã nhốt cậu chỉ vì tha cho Hạo Nhiên, thì lấy đâu ra cái câu nói thánh thiện “ con dẫn bao nhiêu người thì dẫn”, ba cậu chỉ lợi dụng để cậu mà cứu được cô thì sẽ lập tức tách cậu ra ngay, và còn rèn luyện cậu tính sát sinh chém giết để đạt cái mình muốn. Giống như một con hổ không đi kiếm ăn nữa mà để con mình tự lực cánh sinh kiếm thức ăn và tranh giành với những con khác. Vì ông nhận ra cậu con trai của ông rất thích cô bé đó, nếu sau này xuống tay giết nó chẳng phải sẽ làm cho cậu càng sắt đá hơn hay sao.

47. Chap 45 Anh Đã Nhận Ra

Chap 45 Anh đã nhận ra

Căn phòng giam dưới hầm vô cùng ẩm thấp, cô bị trói ở ghế chân cũng bị trói luôn, nơi đây rất u tối không có nổi một tia sáng, cô thở yếu ớt. Cánh cửa mở ra, một người con trai đi vào bật đèn công tắc, ăn phòng sáng hẳn, tiến đến chỗ cô cúi xuống. Bàn tay vuốt mái tóc sang một bên dùng cái kẹp nơ nhỏ kẹp lại, khuôn mặt cô đã rõ ràng hơn, lúc này Hạo Nhiên đang ngủ, rất thanh bình yên ả, cảm giác làm cho người đối diện thấy ấm lòng.

- Phải chắc chắn là em! Hạo Nhiên! Hạo Nhiên.

Cô nghe thấy tiếng thì thầm gọi tên mình thì chợt mở mắt, lúc này con người mắt đã lại thành một màu đen. Đó là vì ánh sáng của mặt trời không còn tiếp xúc với cô nữa, nói cách khác cô đã trở thành người bình thường không hơn không kém. Khuôn mặt người con trai ấy rất sát mặt cô, không phải khuôn mặt xa lạ, trong suy nghĩ của cô phát ra một tín hiệu “ anh Thiên”.

Hạo Thiên vội vàng cởi trói, anh chỉ dùng chủ yếu bằng tay trái. Sau khi cởi trói cho cô xong anh ôm chặt cô vào lòng, nước mắt chảy ra từng giọt thấm ướt áo cô:

- Đúng là em rồi! Anh xin lỗi đã không nhận ra. Lúc đó em rất khác còn bây giờ em chính là Hạo Nhiên của anh.

Cô cũng ôm anh, cảm giác anh em đoàn tụ khó mà nói hết. Thiên lau nước mắt cho cô rồi nghẹn ngào:

- Anh đã tưởng em không còn trên thế gian! Em gọi anh một tiếng đi! Anh nhớ giọng nói của em lắm!

Hạo Nhiên cười trong nỗi khổ, cô muốn nói tên anh đến trăm lần nhưng bây giờ có nói được đâu, cô cứ im ắng như vậy làm cho Thiên lo lắng hỏi:

- Em sao không nói gì! Em gọi tên anh đi!

Anh giận dữ bóp chặt cánh tay cô ánh mắt xót xa đau khổ xen lẫn tức giận, rồi nhìn vào mắt của Nhiên. Bây giờ anh nhìn thấy nỗi thống khổ trong ánh nhìn về phía anh, như muốn nói rằng:

- Em không thể nói được! Em đã... a a a a!

Hạo Thiên tức giận đá chân vào tường, chỉ vì cái hủ tục năm xưa đã cướp đi giọng nói trong veo của cô, phải anh là người đã làm cho cô như vậy, anh chỉ muốn đánh mình chết đi. Hạo Nhiên tiến tới ôm sau lưng anh, mắt cô nhắm lại, giọt nước mắt ấm nóng lăn trên lưng của Thiên, làm anh ta dịu bớt đi sự căng thẳng, rồi quên đi nỗi giận mình, giận cuộc đời lắm trái ngang.

Anh định dẫn cô đi thì Hạo Nhiên dừng lại, cô cầm tay phải của anh lên, lúc này thật sự đã nhìn rõ cái cánh tay kì lạ đó, cô mở to tròn mắt bịt miệng lại.

48. Chap 46 Tình Anh Em Nảy Sinh Ích Kỉ

Chap 46 Tình anh em nảy sinh ích kỉ

Cô cầm tay phải của anh Thiên lên, rồi hoảng sợ, tay phải đó là tay giả.

Rốt cuộc tại sao lại vậy? Đã có chuyện gì xảy ra?

Đó là tất cả những gì Nhiên muốn hỏi anh cô lúc này, rồi anh lảng tránh ánh mắt đó. Anh dẫn cô đi mặc cho ánh mắt hiếu kì đằng sau lưng anh.

Phòng của Hạo Thiên.

Anh vừa mới mở cửa thì thấy Uyển Quyên đã nằm sẵn trên giường, mặc váy ngủ đoạn hở đoạn kín lấp lửng. Phải cô ả hôm nay đã lén trốn vào đây để chờ anh vào dụ anh lên giường.

Cái cảnh đó đập vào mắt của Nhiên, cô tự đứng giật khỏi tay anh rồi nép sau cánh cửa. Hạo Thiên tức giận đi đến hất chân lên làm cô ả lăn xuống đất. Uyển Quyên đứng dậy khóc lóc, lau nước mắt:

- Anh có không thích thì cũng đừng như vậy em đau lắm! Đau cả thân thể lẫn tinh thần anh có hiểu không?

Hạo Thiên dụ đi sự tức giận vì cô ả đã làm Hạo Nhiên hiểu lầm anh, anh không muốn Nhiên nghĩ rằng đây là người phụ nữ nào, vì với anh Uyển Quyên chỉ là công cụ tình dục đổi lại anh cho cô ta tiền.

- Em đi ra khỏi đây nhanh!

Uyển Quyên lau nước mắt đi ra khỏi phòng thì giật mình nhìn Hạo Nhiên hét lên.

- Ma!!!!

Cô ta ôm chầm lấy anh up mặt vào lồng ngực người con trai, sau những giọt nước mắt là nụ cười đều giả.

Hạo Nhiên thấy cái màn trước mắt thì quay mặt đi, thể hiện sự buồn bã. Người anh trai thương yêu cô nhất đã có người thương, cô nên vui mừng chẳng phải sao, vậy mà lại thấy buồn vì lòng ích kỉ luôn nghĩ rằng anh chỉ thương yêu mình cô chẳng? Cô tự đứng muốn chạy thoát khỏi đây, nên đã bỏ chạy, Hạo Thiên định chạy theo thì ả cứ bám lấy, anh điên lên xô ả đập vào tường, rồi nhanh chóng đuổi theo. Đằng sau là tiếng người thoả mãn đến xé rách tâm can người khác của ả:

- Ha ha ha!

Uyển Quyên đã sắp đặt tất cả, cô ta nhìn thấy cảnh Hạo Nhiên bị đưa vào phòng làm việc của Hạo Thiên, ban đầu cô ta sợ hãi vì việc người chết rồi mà còn sống, tưởng mình uống rượu nên say. Cho đến khi cô ả lén chạy ra núp sau bức tường tận mắt thấy Hạo Nhiên lại bị lôi đi từ phòng anh ra thì cô ả mới tin.

Rồi đã lập ra cái màn này phá vỡ tình cảm mới lành của họ. Để anh ném mùi thảm hại, vì ghen mà cô ta đã bày ra đủ thứ, phải vì cô ta chỉ yêu một người duy nhất Dương Hạo Thiên mà thôi. Nước mắt thua cuộc chảy xuống lăn từ gò má xuống cằm trông Uyển Quyên thảm hại không thể tả hết. Tình yêu là một loại xúc cảm đẹp như hoa hồng chứa độc trong gai.

49. Chap 47 Kí Ức Đã Trở Lại

Chap 47 Kí ức đã trở lại

Hạo Nhiên bây giờ mới nhận ra nơi đây rất quen thuộc dãy hành lang này, như thể đang dẫn cô đi tìm lại khoá khứ. Rồi cô cũng đứng trước một cánh cửa. Cảm giác như muốn mở ra, bàn tay cô đã chạm vào.

“ Cách”

Bước vào khiến Hạo Nhiên đứng tim, đập vào mắt cô là những di ảnh cũ kĩ đáng sợ, mà có một người đã ám ảnh tâm trí cô. Người đã tàn nhẫn chọc ngón tay cô lấy máu, người đã sai bọn họ mang cô vào phòng.....
đêm kinh hoàng đó.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

Hạo Nhiên ôm đầu la lên rồi ngất đi.

~

Tiến đi đến phòng giam, cậu định phóng thích cho Bảo và Yên Tử.

“ Cạch”

Tiến đi đến cõi trời cho họ, Bảo xoa xoa cánh tay đỏ lử vì bị trói chặt, còn Yên Tử phủi áo phủi quần.

- Các người có đi theo tôi đến cứu con nhỏ đó không? (Tiến hỏi).

- Ba cậu đã bắt Hạo Nhiên mà! (Bảo nói)

- Không là bọn Tào Tháo!

Đội quân 40 đàn em cùng 3 người đứng đầu là Tiến, Bảo, Yên Tử đã có mặt tại địa phủ Tào Tháo.

Bọn đàn em tạp nham của Tào Tháo đứng đông đủ thành một hàng chắn kiên cố vì chúng đã nghe được tin khẩn cấp là con của Hoàng Long đang tiến đến địa bàn.

Tiến cầm khẩu súng rút ra bắn “ bành” một cái lên trời cảnh cáo rồi chỉ về phía tụi nó:

- Muốn sống tránh ra!

Bọn kia lại mặt hùng tợn lời kiêu với dao ra đe dọa, Trịnh Bình cũng rút khẩu súng ra cũng chĩa về phía Tiến:

- Đừng tưởng chỉ có mày có súng.

Tiến cười phá lên cậu ra hiệu, bọn đàn em cũng rút súng ra là những tên đầu hàng, nhưng bên kia cũng không vừa cũng có cả đội súng rút ra hướng về mục tiêu, tình hình rất căng thẳng.

Bảo và Yên Tử thì lén trốn vào bằng cách trèo tường, vì tất cả bọn đàn em của Tào Tháo đang đấu nhau với Tiến ngoài kia.

- Này tên kia! Ta chỉ là trượng nghĩa giúp người! Nhưng chắc chắn sau vụ này người phải lấy ta hiểu không?

Yên Tử ra điều kiện hợp đồng với Bảo, anh chàng đặt tay lên vai nhỏ nghiêm nghị:

- Anh chỉ có một người vợ là Hạo Nhiên thôi! Nên tha cho anh nhé!

Yên Tử im lặng, qua chuyện này cô đã biết rằng Bảo đã lừa mình cứu Hạo Nhiên như thế nào, thành ra hận thù 3 năm tự đứng bị xoá bỏ, cô giờ đã 18 tuổi không còn ngu ngốc như khi xưa.

- Tạm tha cho trái đất! (rồi Yên Tử nhướn miêng cười)

50. Chap 48 Nghi Lễ Hiến Tế Lần Hai

Chap 48 Nghi lễ hiến tế lần hai

Hạo Nhiên mở mắt ra nhìn xung quanh, rồi đưa tầm mắt dừng lại trước một người đang ngồi bên cạnh.

- Anh Thiên!

Tự đứng cô giật mình bởi câu nói vừa rồi, cô đã nói chuyện được. Hạo Thiên cũng ngạc nhiên sau đó hần đi đến cười như ma quỷ:

- Em đã nói chuyện được rồi sao?

Cô định ngồi dậy thì mới nhận ra mình bị trói, Hạo Thiên liền nói luôn câu hỏi sắp tới của cô:

- Em định hỏi tại sao lại bị trói đúng không? Bởi vì anh hận em. Chính em đã cướp đi cánh tay này của anh.

Đêm kinh hoàng 5 năm trước.

Sau khi đầu độc em gái bằng li rượu độc, Hạo Thiên đã điên lên rồi cầm con dao ngay trên bàn chặt cánh tay phải bắn thủ đã giết cô trong đau đớn. Nhưng từ khi nắm quyền lực trong tay anh lại thấy hối hận vì hành động ngu ngốc lúc đó. Cô đã chết rồi còn làm anh phải sống khổ sở vì không còn cánh tay thuận. Hận thù và mê đắm ma thuật quyền lực đã làm cho anh có được vị trí ngày hôm nay, tuy rằng anh đã dùng bằng bàn tay giả này để gây dựng sự nghiệp. Bây giờ tự đứng cô lại sống, anh rất vui mừng vì vẫn còn có thể trả thù cô.

- Em đúng là sinh ra để phục vụ cho Anh! Bây giờ em sẽ bị chính tay tôi giết chết không cần ai xui khiến! Giết em rồi bóng tối sẽ thuộc về Hạo Thiên này ha ha!

Hạo Thiên cười đến mức người khác phải đứng hèn, trong khi đó cô lại khóc, lại muốn hỏi một câu mà nghi lễ trước có muốn nói ra cũng không nói được:

- Anh cần quyền lực mà nữ giết em sao?

- Phải! Em tồn tại trên thế giới này là để mang đến sự nghiệp cho anh.

Cô đã hiểu, ra là con người bề ngoài tốt đẹp lại rất thâm sâu, lòng người muốn đo thật khó.

- Thầy đã chuẩn bị xong chưa.

Thầy Mannala gật đầu rằng đã chuẩn bị xong. Ông thầy đó đã biết trước ngày hôm nay.

Nhưng mọi thứ phải tuân theo lẽ trời, hãy để chúa cứu rồi chúng sinh.

Ông thầy đó đọc một bản văn án, trong căn phòng tối tăm này không có lấy một ánh sáng lọt vào, mọi thứ đều bị kẻ truyền kiếp của quỷ sa tăng chuẩn bị hết, mắt hắn bây giờ chỉ bị ma lực thôi miên thôi.

Rồi ông thầy đưa cho Hạo Thiên con dao đã trải qua việc cúng bái.

- Đâm vào trái tim cô ta đi! Ngài sẽ có ngay trong tay quyền lực bóng tối.

Hạo Nhiên nhìn anh trai cô thều thào:

- Em chưa bao giờ hận anh kể cả lúc này! Nếu anh muốn thì hãy thực hiện đi! Tạm biệt anh trai của em. (cô nhắm mắt giọt lệ ngu ngốc cuối cùng cũng rơi xuống).

51. Chap 49 Quỷ Sa Tăng Không Tồn Tại Trên Đời

Chap 49 Quỷ sa tăng không tồn tại trên đời

Ngay lúc đang cận kề giữa cái chết và sự sống, tâm trí Hạo Nhiên bỗng hiện lên một người, đó là chàng trai láu cá hay cười, nhưng lúc bảo vệ cô thì rất nghiêm túc, từ đằng sau lưng cậu ấy cảm giác rất an toàn.... một người cô đã luôn giấu kín tình cảm, cô cười nhẹ và thầm nghĩ lời chào cuối cùng “ tạm biệt cậu, mình rất thích cậu”.

Hạo Thiên sau khi đắn đo đã quyết định mũi dao của mình, tay cầm dao của anh ta hướng đến trái tim.

Lúc này Bảo với Yên Tử đang đi tìm kiếm thì có một cô gái chặn đường họ không ai khác chính là Uyển Quyên. Cô ả đã dẫn họ tới căn phòng làm nghi lễ hiến tế bí mật.

Bảo đá cửa xông vào hét to “ HẠO NHIÊN”. Rồi cả cậu và Yên Tử cùng Uyển Quyên đều như chết lặng.

Hạo Nhiên đang ôm anh trai cô run run, máu thành vũng lan ra khắp sàn.

Bọn họ đi đến, lúc này anh Thiên còn thoi thóp thở, thều thào nói:

- Anh...xin...lỗi!

- Không! hu hu

Hạo Nhiên ôm anh khóc sụt sùi, ông thầy Mannala bảo mọi người mau kéo hết rèm cửa ra, mọi người làm theo, ánh sáng tràn vào căn phòng. Hạo Nhiên bắt đầu dùng năng lực cảm hoá làm con người quên đi mọi tội lỗi, thanh thản, cô vừa khóc vừa vẽ vòng tròn xung quanh lòng bàn tay của Hạo Thiên. Lúc này Hạo Thiên đưa ánh nhìn đến cô Uyển Quyên như muốn xin lỗi. Cô ả Uyển Quyên lau nước mắt rồi nói, cô sờ bụng rồi cười hạnh phúc:

- Con chúng ta em sẽ nuôi dạy thật tốt! Em yêu anh.

Anh như cảm thấy nhẹ nhõm vào cười rồi ra đi.

- ANH THIÊN!!!!!!

Đứng trước mộ của anh trai, Hạo Nhiên cảm thấy anh không hề là truyền kiếp của quỷ Sa Tăng, anh chính là người anh thiên thần của cô. Lúc đó trong giây phút chờ đợi cái chết, thì cô nghe thấy tiếng “rầm”. Cô mở mắt ra thì thấy thầy Mannala vội vàng cưỡi trời, còn anh Thiên thì đã tự đâm dao vào tim mình ngã xuống nền nhà.

Thầy Mannala đã nói rằng anh Thiên chỉ giả vờ chết cô hận cô để đánh lừa cái linh hồn muốn bá chủ thế giới trong anh. Còn linh hồn tốt đẹp bao lâu nay bị vùi lấp đã vùng dậy rồi anh Thiên tự nguyện đâm vào trái tim mình kết thúc tất cả. Anh ấy chưa bao giờ hối hận chặt tay mình vì cô, anh chỉ hối hận quá yếu đuối không bảo vệ được em gái mình.

Hạo Nhiên lau nước mắt rồi cười:

- Anh đã bảo vệ được em mà! Anh là số một.

Lúc này Lưu Viên Viên cùng Dương Hạo Minh đi tới bà muốn nói một chuyện với cô:

- Mẹ và ba con muốn xin lỗi vì những chuyện đã qua. Và còn một chuyện con không phải là trẻ cô nhi viện. Con là truyền nhân đời thứ 5 của thần ánh sáng, mẹ con sau khi sinh con ra thì bà ấy ra đi, cho nên ta đã mang con đi mà bác Thiệu Hoa không hay. Con có giận ta không? Con còn muốn làm con chúng ta.

Hạo Nhiên nắm tay bà mỉm cười:

- Con tuy rất buồn vì ba mẹ đã đối xử với con như vậy nhưng đổi lại con có anh trai là anh Thiên, và giờ con có gia đình nữa. Con yêu ba mẹ.

Cả ba người ôm nhau, đó là chuyện sẽ luôn xảy ra sau khi giông tố đi qua, cầu vồng sẽ hiện lên. Bảo đứng đằng sau gốc cây nhìn gia đình hạnh phúc của Hạo Nhiên. Rồi một tên khoác vai cậu, chẳng ai khác là Tiến.

- Ê! Bây giờ đâu cái gì để có cô ấy.

52. Chap 50 Tổ Thích Cậu

Chap 50 Tổ thích cậu

- Có cái này có thể đấu được.

Bảo cười nham hiểm, Tiến ghé tai lắng nghe.

- Xem ai dẹp hết bọn xã hội đen trong vùng được không?

- Ha ha quá dễ! (Tiến đắc ý).

Ngày hôm sau dưới sự chứng kiến của Hạo Nhiên, Bảo, Yên Tử, Lưu sư phụ và bọn đồng môn. Tất cả đàn em đã được tập hợp. Tiến nghiêm chỉnh tuyên bố:

- Từ nay các em không được cướp bóc nữa. Hoàn lương thành người tốt. Nghe rõ chưa.

Bọn đàn em nhao nhao:

- Nhưng đại ca ơi! Bỏ cướp bóc thì chúng em làm gì?

- Bây giờ anh sẽ đổi châm ngôn cho tụi em làm theo nhé! Bất kể công việc gì như rửa chén, quét nhà, trông cháu, vá xe, sửa xe... chỉ cần là công việc trong sáng không máu me chết chóc hãy thuê bang Hoàng Long. (bây giờ thì có thể biết ai là người tạo ra những câu châm ngôn vớ vẩn cho bọn đàn em :)..)

- ÔI MÁ ÔI!!

Ba cậu là Hoàng Long tức giận đi tới quát tháo:

- Ai cho mày giải tán bọn chúng!

- Hoàn lương làm người tốt!

- Nghịch tử!

Ông đánh vào vai Tiến, đúng lúc này Hạo Nhiên đi tới cầm bàn tay ông ta rồi nhắm mắt lại, truyền sức mạnh cảm hoá. Bỗng Hoàng Long không còn tức giận, ông đặt tay lên vai Tiến:

- Con giỏi lắm! Con đã làm đúng.

Rồi ông quay ra tuyên bố một tin chấn động:

- Ta sẽ thành lập công ty chuyên cho thuê giúp việc. Tạo việc làm cho các anh em! Ta tuyên bố giải tán bang Hoàng Long.

Tiến đắc ý héch mặt lên nhìn Bảo, cậu từ nãy giờ phải nhịn cười vì lừa được hắn, giờ cậu là kẻ thua cuộc nên cậu tự động bỏ đi. Bảo đã nhận ra tình cảm rất sâu đậm của Tiến với cô, bọn họ còn từng học chung lớp, cậu thổ dài nhường cô cho ai đó, “quân tử” đã thi thố thì sẽ giữ lời. Tiến đi tới chỗ Hạo Nhiên.

- Mình rất thích cậu! Cậu có thể nói gì không?

Hạo Nhiên ôm Tiến thì thầm, khuôn mặt tỏ ra an ủi Tiến:

- Mình luôn coi cậu là bạn tốt! Mình đã thích một người mất rồi!

Sau đó Hạo Nhiên chạy đi, Tiến ngồi bệt xuống đất mặt biểu hiện sự thất tình kinh hồn, Yên Tử vỗ vai an ủi:

- Đồng cảnh ngộ!

Một cô gái đi thật nhanh từ đằng sau tiến đến thò tay qua eo Bảo rồi ôm chặt cậu từ phía sau, Bảo đứng im rồi cậu cười nhẹ, cậu hỏi một câu vu vơ:

- Cậu sao lại chọn mình?

Hạo Nhiên nở nụ cười tươi rạng rỡ như một bông hoa hướng dương đón nắng:

- Vì mình thích Bảo.

Bảo quay lại ôm chặt Hạo Nhiên vào lòng, thì thầm những lời chỉ có họ nghe được:

- Mình cũng thích nhỏ khờ Hạo Nhiên!

Bầu trời trong xanh chuẩn bị đón một mùa hè rực rỡ, thế giới lại tràn ngập niềm vui vẻ hạnh phúc.

Cái gì trên đời này cũng đều mang hai thái cực vui buồn. Còn câu chuyện của tôi là dung hoà hai thứ cảm xúc đó. Mặt trời lại soi sáng thế gian.

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-ve-cong-chua>